

RA NGÀY CHỦ NHẬT

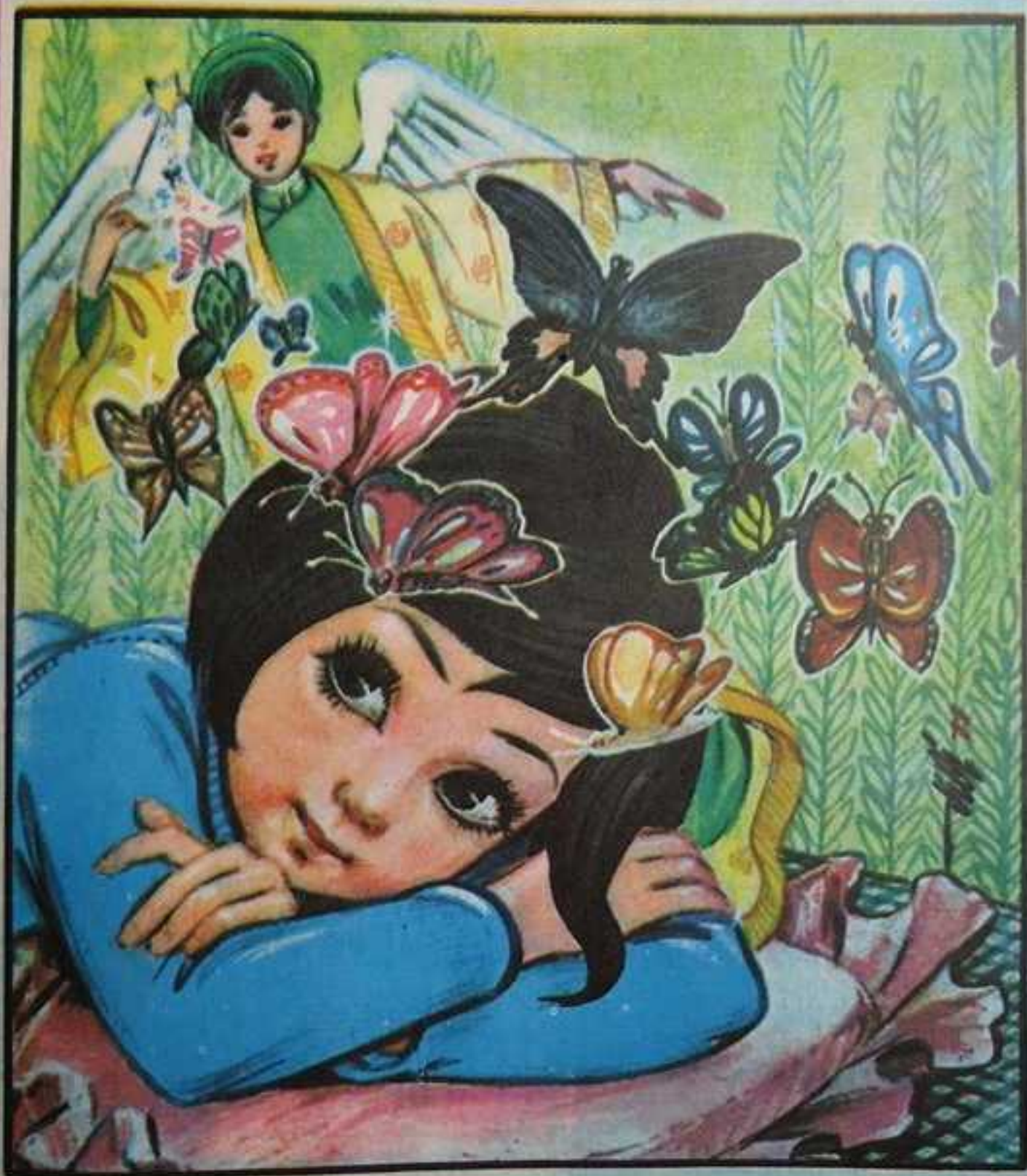
thiếu nhi

TUẦN BÁO CỦA THIẾU NHI VIỆT NAM

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) — Saigon

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

TRẦN NGẬP BÀI VỞ BỒ ÍCH

với sự cộng tác của nhà văn, nhà giáo Thủ Đô

THẮC MẮC CỦA EM

Trả lời tất cả mọi thắc mắc của các em về các lãnh vực khoa học
thường thức, đời sống hàng ngày ở gia đình, ở học đường v.v...

BÁCH KHOA và 1 Nhóm Giáo Sư phụ trách

HỘP THƯ TÒA SOẠN

Trả lời những thư nhận được tính
đến ngày 28-9-1971

(Ảnh Nhật Tiến trả lời)

Em LÊ THIÊN THUYẾT (Huế):
Tòa soạn cảm ơn em về những lời
khen tặng đối với T.N. sẽ cố gắng
thường xuyên để đáp ứng đúng lòng
trông đợi của các em. Đã gửi báo
cũ cho em rồi.

**Cháu PHẠM TRẦN HUỖNH
(Gò Vấp):** Sẽ bỏ khuyết theo đề
nghị của em.

Cháu THƠ THƠ (Sài Gòn):
Cháu ghé tòa soạn để lấy nhuận bút
bài đăng ở số 6 nhé. Chuyện BS Kim
đem đó là hết rồi (có in chữ HẾT ở
dưới mà). Quyền sở hữu của tác
giả có nghĩa là cháu có toàn quyền sử
dụng tác phẩm của cháu khi cho in
ra thành sách, ai muốn in ra phải
xin phép và thương lượng với cháu
trước.

Cháu ĐĂNG LINH (Quảng Tín):
Sẽ trả lời cháu trên mục THẮC
MẮC CỦA EM, về chuyện ĐEM
ĐẠI MỘT ĐỐI chỉ là nhắc lại vấn
nghiệp của chú LÊ TẤT ĐIỀU
chứ không đăng lại trên báo. Cháu
đọc chưa kỹ nên không hiểu ý đó
thôi.

**Cháu NGUYỄN THỊ THANH
VÂN (Sài Gòn):** Đã thực hiện lời
đề nghị của cháu là đăng mỗi số
2,3 bài dự thi. Tuy vậy còn tùy bài
ngắn, dài. Kỳ này có loan báo trước
tên bài nào sẽ đăng đấy. Chú sẽ
kiểm bài Em làm tiếp.

**Cháu NGUYỄN ANH TUẤN
(Phước Bôn):** Đã gửi số 3 và 4, bằng
lòng chưa?

**Cháu NGUYỄN THANH (Tam
Kỳ):** Chú rất cảm động khi đọc thư
của cháu. Chắc chắn là chú sẽ cố
gắng thường xuyên để đáp ứng lòng
tin cậy của các cháu. Mục Muốn
Hồng, Nghĩ Tin là để các cháu sáng
tác đấy. Viết bài đi.

Bé MAI LINH CHÍ: Bé chỉ
cần kẹp lại phiếu xin gia nhập ở số
7 rồi gửi kèm hai tấm ảnh 4x6cm là
xong rồi.

Em LƯU LY THẢO (Sài Gòn):
Công việc của tòa soạn bề bộn quá
nên anh chưa điều tra được xem
em đã ký bút hiệu nào. Nhưng
không ngần ngại, sẽ có ngày anh
phát giác ra mà!

**Em HÀ NHỰT THẮNG (Thị-
Nghệ):** Tòa soạn hoan nghênh các
bài viết về Danh Nhân V.N. Nếu
có em cứ gửi về. G/v Đình T.N.
là của các em, vậy cứ việc vô cho
đồng.

**Em LOAN NHỎ XÍU: (Tùng
Nghĩa)** Em đừng thương như vậy làm
thế nào mà anh trợn mắt với em
được. Đã gửi báo cho em.

Cháu BANG HA Q. (Đon Dương):
Thắc mắc về nghề in của cháu sẽ
trả lời trong mục THẮC MẮC CỦA
EM. Cháu đón đọc nhé.

**Cháu LÊ THỊ BẠCH YẾN (Ban
Mê Thuật):** bài luận không phân biệt
lớp cao hay thấp. Tuy nhiên các
em ở đệ Nhất (lớp 12) thì nên
nhường chỗ cho các em nhỏ hơn.
Tạm ở Tòa Soạn có mấy người xí
phần rồi, chứ chú cũng không có
thời giờ sưu tập bưu hoa cháu ạ.

Bé HỒ THY NGÀ (Thánh Tâm):
Lòng sốt sắng của bé đối với TN
thật đáng tuyên dương lên bằng
vàng. Từ báo chính nhờ ở những
bàn tay nồng nhiệt như bé mà được
vững được. Trong vòng 1930 mà bé
bắt hết phần báo của mình là chiếm
giải quân quân rồi đấy.

**Cháu TRẦN HUY HÒA (Chợ
Mới):** Cháu gửi ảnh về kèm theo
phiếu chép lại ở số 7 nhé. Chú rất
thân, cảm hoàn cảnh của cháu. Mong
báo TN sẽ an ủi cháu phần nào.

**Em LÂM VĂN CƯỚC (Biên
Hòa):** Các em gửi phiếu và ảnh về
nhé.

**Em PHAN XUÂN DUNG (Đà
Lạt):** Anh Bình vẫn tiếp tục «bầy trò»
cho các em đó.

Em NGUYỄN QUANG SANG

(Sài Gòn): Bài luận lớp cũ cũng
vẫn đăng được. Em gửi thêm ảnh
4x5 về tòa soạn để in kèm nhé.

Em P. NGỌC LINH (Đà Lạt):
Lạt: Thơ của em còn thiếu chút
trong sáng. Ở tuổi em đứng vọt
quan tâm đến hận thù, chiến tranh.
Đã gửi trả lại em rỗng, tòa soạn
không nhận tiền ủng hộ em ạ.

**Cháu TRẦN TẤN TÀI (Kiến
Giang):** Đã chuyển thắc mắc của
cháu tới nhà sách K.T. Các sách
cháu lựa như vậy là hữu ích rồi.

**Em NGUYỄN HUY CẢNH (Sài
Gòn):** Đề nghị mở cuộc thi vẽ
truyện dài khó thực hiện vì các em
chỉ có khả năng viết ngắn. Gia
đình TN đã thành lập như em mong
mỏi rồi. Báo mỗi kỳ phải đóng tới
25 ngàn số. Vì vậy không đủ thì
giờ đóng 2 kim. Vì lại tòa soạn phải
tiết kiệm ngân sách vì tờ báo vẫn
ở trong tình trạng lỗ nặng. Em thông
cảm nhé.

Cháu HỒNG THỤY (Biên Hòa):
Đã gửi số 3 để cho cháu đủ bộ rồi.
Lần trước gửi báo cho cháu, cháu
đã nhận được chưa.

**Em NGÔ MẠNH KHA (Chợ-
Lớn):** Bài của cháu đã nhận được.
Vườn Hồn không phải chỉ dành
riêng các em gái.

**Em PHẠM HOÀNG MINH
SƠN:** Thư từ về nhiều quá thành
ra em đó anh, anh chưa có thì giờ
điều tra lại. Vài lời cho T.V. sẽ
đăng, đón đọc nhé.

Cháu ĐAN GIAO (Sài Gòn):
Cháu vẽ tuyệt cú mèo đấy nhé. Bài
khắc tượng sẽ đăng trong số 10. Có
gì hay cứ gửi tiếp nhé.

**Em THIÊN THU DẠ THẢO
(Sài Gòn):** Em cứ theo dõi TN đều
sẽ thấy cố gắng của tòa soạn là đạt
tới sự hòa hợp giữa các bài sáng
tác và tìm hiểu.

**Cháu LÊ THỊ TỰ TI (Gia
Định):** Các số báo cũ, cháu có thể
mua tại nhà sách KHAI TRÍ 62
Lê Lợi Saigon. Muốn chữa bệnh tư
tí mặc cảm cháu hãy làm những
(xem tiếp một trang, bài sau)

thiếu nhi

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận) — SAIGON

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Sài Gòn-Điện thoại: 20.348

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến.

Thăm thoát, tờ báo Thiếu Nhi của các em đã ra đến số 9. Trên 9 tuần lễ, tất cả nhân viên tòa soạn đã hì hục làm việc ngày đêm để tờ báo được thành hình và tới tay các em.

Chúng tôi nhận rất nhiều thư từ, mỗi ngày mỗi nhiều, của các phụ huynh học sinh, các nhà giáo dục, cũng như của các em hưởng ứng nồng nhiệt tờ báo Thiếu Nhi của các em. Tất cả mọi người đều ước mong tờ báo sẽ sống lâu dài để các em có thêm một tờ báo lành mạnh.

Chúng tôi hết sức phấn khởi vì đã giúp ích được cho các em một cái gì. Nhưng điều làm cho chúng tôi cảm động và sung sướng nhất là các em đặt tất cả sự tin nhiệm nơi tờ báo Thiếu Nhi của các em: các em đã gởi gắm nơi chúng tôi những lo âu, thắc mắc, những tâm sự dù nhỏ nhất đến đâu của các em, chẳng hạn như hôm qua có em viết đến chúng tôi than phiền việc em vừa bị thầy dạy quở phạt: «... bác chủ nhiệm nghĩ coi cả tuần rồi mẹ cháu đau nặng, cháu còn thi giờ và tâm trí đâu để học hành, cháu bị ông la rầy thậm tệ vì không làm bài được. Cha mẹ cháu nuôi cháu từ nhỏ còn chưa nặng nề cháu như vậy, còn ông có nuôi cháu ngày nào đâu, ông dạy lãnh lương mà...»

Em học sinh đầy tự ái của tôi ơi, em nói đúng, ông thầy nào dạy cũng lãnh lương cả vì ông thầy cũng cần phải sống để dạy học. Có thực mới vực được đạo mà. Không ông thầy nào nuôi nổi hàng trăm hàng ngàn học sinh của riêng mình, và lại, trong thời buổi đời sống đắt đỏ này, với số lương hàng tháng, chưa chắc ông thầy nuôi nổi ông và gia đình ông, làm sao còn dám nghĩ đến nuôi học trò.

Việc nuôi các em thuộc về cha mẹ, nhưng việc giáo dục các em là nhiệm vụ của thầy.

Xã hội Việt Nam chúng ta từ xưa đã rất quý trọng thầy: trên hết là vua, đến là thầy rồi mới tới cha mẹ (quân, sư, phụ). Ca dao Việt Nam đầy rẫy những tư tưởng kính mến thầy:

Muốn sang thì bắc cầu kiều,
Muốn cho hay chữ phải yêu mến thầy.

Kính thầy mới được làm thầy,
Những phường bội bạc sau này ra chi?

**Ơn ai một chút chẳng quên,
Ơn thầy muôn thuở đáp đền gần gũi.**

Người ta thường nói: «Không thầy đố mày làm nên.» Ở đây, chúng tôi không nhắc lại tại sao phải kính trọng thầy? Tại sao phải vâng lời thầy? Và bốn phần của mọi người là nhớ ơn thầy (ăn trái nhớ kẻ trồng cây), chương trình đức dục hoặc Công dân từ tiểu học đều có dạy rành rẽ.

Xưa kia, thầy Tử Lộ học trò Đức Khổng Tử thường hay bị thầy quở trách. Nhưng mỗi lần bị thầy rầy la, thầy Tử Lộ đã không tỏ vẻ gì phiền muộn lại còn vui vẻ là đằng khác. Có người thấy vậy hỏi anh ta: — Anh bị thầy rầy la sao trông lại vui vẻ vậy? Anh không giận thầy à? Thầy Tử Lộ thần nhiên đáp: — Thầy thương yêu mà rầy la cho ta nên người, ta phải lấy làm sung sướng chứ sao ta lại giận thầy! Nhờ không giận mỗi khi thầy la rầy, mà thầy Tử Lộ trở nên con người tài đức trong lịch sử Trung Hoa.

Ở Việt Nam cũng như ở Âu Mỹ, cũng có nhiều người thành công nhờ đã biết quý trọng thầy.

Chúng tôi xin chép lại đây truyện ông Đào Duy Từ và truyện ông Carnot, thường được mọi người nhắc nhớ đến mỗi khi nói đến tình thầy trò.

«Ông Đào Duy Từ thuở còn nhỏ đi học, gặp ông thầy tính nghiêm khắc hay quở phạt, học trò ai cũng sợ hãi lắm. Ông chăm chỉ học hành hết lòng giữ lễ phép. Một hôm ông bị quở trách dữ dội mà nét mặt không hề giận. Đến khi tan buổi học, có người anh em bạn hỏi ông rằng: Hôm nay, anh phải phạt mà anh không có buồn giận là tại làm sao? Ông nói: Phận sự chúng ta đi học là phải chăm chỉ để thầy được vui lòng, mà ta đã làm cho thầy tức giận, là do lỗi của ta, thầy mắng ta là muốn cho ta hay, vậy lẽ nào ta lại oán giận thầy.

Lúc còn nhỏ, ông nết na như thế, cho nên về sau ông thành một người tài giỏi trong nước, ai cũng kính phục». (LLGT)

Còn «Ông Carnot trước đây là một danh nhân nước Pháp. Một hôm nhân rảnh việc, ông về chơi quê nhà. Khi đi ngang qua trường học ở làng, trông thấy ông thầy dạy học mình lúc bé, bấy giờ đầu tóc đã bạc phơ, đang ngồi trong lớp dạy học. Ông ghé vào thăm trường, và chạy ngay lại trước mặt thầy giáo, chào hỏi lễ phép mà thưa rằng: «Con là Carnot đây thầy còn nhớ con không? Rồi ngoảnh lại khuyên bảo học trò rằng: Ta bình sinh, nhất là ơn cha mẹ, sau ơn thầy ta đây, vì nhờ có thầy chịu khó dạy bảo, ta mới làm nên sự nghiệp ngày nay». (QVGT)

Các em thân mến,

Các em nên kính trọng thầy. Thầy là người thay mặt cha mẹ dạy bảo các em nên người. Các em thu thập được điều hay lẽ phải, mọi kiến thức văn chương cũng như khoa học cũng đều nhờ ở thầy cả. Thầy là người nhẫn nại, chịu mọi hy sinh, sống đời sống thanh bạch và bạc bèo nghề dạy học rất lao lực và mau già mọ. Với sức học sẵn có của thầy, thầy có thể làm những nghề khác lợi lộc hơn, ít cực nhọc và ít trách nhiệm tinh thần hơn.

Các em nên thương yêu và lễ phép với thầy để xứng đáng là một Thiếu Nhi Việt Nam.

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

THƠ NGŨ NGÔN nhị đồng

NGUYỄN TÀI NĂNG

NGỌT MẬT CHÈT RUỒI

Thẻ thường ngọt mật chệt ruồi,
Lời êm tiếng ngọt, nghe bùi
lở tai.

Coi chừng kẻ nịnh lời hay,
Đưa mình tận đến từng mây
xa vơi.

Đứt dây, diều giấy chơi vơi,
Lao mình xuống đất, tả tơi
thân diều.

CHIM NON

Mẹ cha lo lắng kiếm mồi,
Chim non sập sập, xuống đôi
dạo chơi.

Lạc đường, chiu chít hột hơi,
Chim cha, chim mẹ toi bời
tìm con.

Phận con phải giữ cho tròn,
Đi thừa cha mẹ, về còn trình
thêm.

TIẾNG GÀ

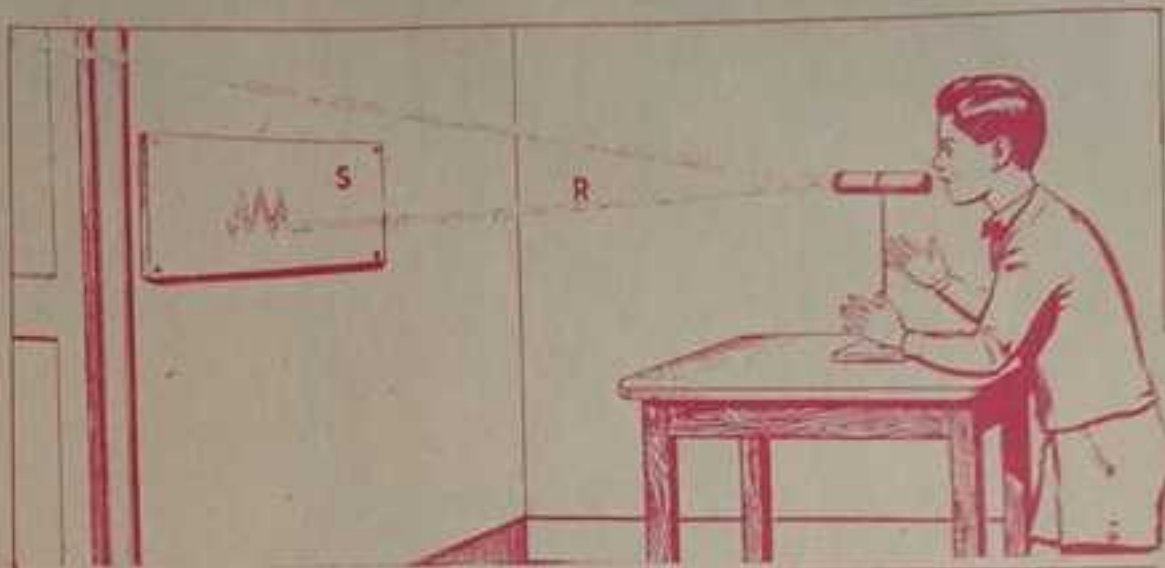
Sáng rồi gà gáy o o,
Kêu em thức dậy, tiếng lo học
hành.

Tiếng gà vang dội thanh thanh,
Chúc em cố gắng, mau thành
công hơn.

Trời êm gà gáy từng cơn,
Chúc em lễ phép, nghĩa hơn
vẹn toàn.

MÁY ÂM QUANG BIỂU PHONOTOGRAPHE

Nghe bằng Mắt

Máy âm quang biểu là một dụng cụ khảo sát cường độ (to nhỏ) của âm thanh. Nghe cái tên « máy âm quang biểu » (phonotographe) có lẽ ai trong chúng ta cũng giật mình tưởng là một cái máy thật phức tạp, thật... ghê gớm. Thực ra nó hết sức đơn giản các bạn ạ, và ai cũng có thể thực hiện được cả. Máy gồm một ống bằng giấy cứng hình trụ dài chừng 15 phân (tối đa là 20 phân) và có đường kính khoảng từ 3 đến 4 phân. Một đầu ống được bịt bằng một miếng giấy thuộc loại mỏng (loại giấy gói đồ) căng thật thẳng và được dán kỹ vào hình trụ.

Tại tâm của miếng da mỏng, ta dán một mảnh gương phản chiếu nhỏ, mảnh gương này dùng để phản chiếu ánh sáng mặt trời. Cần làm thêm một cái chân chắc chắn để có thể đặt ống nằm ngang. Vậy là máy âm quang biểu đã được thực hiện xong.

Để thí nghiệm, bạn đặt máy âm quang biểu trước mặt làm thế nào để mảnh kính phản chiếu nhận được một tia sáng mặt trời từ cửa rọi vào. Di chuyển một lúc, bạn sẽ tìm được

một vị trí thu được tia phản chiếu R in một vết rõ rệt trên tường.

Bây giờ bạn hãy thử nói vào đầu còn lại của ống hình trụ (đầu không có bịt giấy), bạn sẽ nhìn thấy vết sáng trên tường không còn nằm yên một chỗ nữa mà nó di chuyển thành một đường hình dợn sóng.

Đường dợn sóng này thay đổi tùy theo âm thanh.

Bạn cứ thử đi, bạn phát âm nhiều giọng khác nhau, đường dợn sóng trên tường do ánh sáng vẽ lên sẽ không khi nào giống nhau. Hiện tượng xảy ra như vậy là vì khi ta nói hơi từ miệng sẽ vào ống hình trụ và làm rung miếng giấy bịt ở đầu, do đó kính phản chiếu cũng bị rung theo làm cho tia sáng phản chiếu không còn nằm yên một chỗ được nữa.

Nhờ sự quan sát những dợn sóng phản chiếu này, nếu chịu khó nghiên cứu, người ta có thể « hiểu » được âm thanh mà không cần phải « nghe » thấy nó.

Trò chơi giản dị này chính là nguyên tắc sơ đẳng mà các nhà khoa học đã dựa vào đó để chế ra những máy tính vi hơn dùng cho những người vừa cảm vừa điếc có thể « nói chuyện » với nhau bằng mắt được.

GS TRẦN NGỌC KÍNH.

HÙNG KHÍ DIỄN HỒNG

NHẬT-TIẾN

CÁC VAI

— Lão Ông I	60 tuổi
— Lão Ông II	80 tuổi
— Lão Ông III	70 tuổi
— Thầy khóa	30 tuổi
— 2 người khiêng cang	
— Linh gọi loa	

Dưới thời Trần-Nhân-Tôn (1279-1293), Vua Mông-Cổ tự ý phong Trần-Di-Ái làm An-Nam Quốc Vương rồi sai sứ-giã Sài-Thung thống lãnh 1000 quân đưa về nước. Nhưng khi đến cửa Nam-Quan, Sài-Thung bị bắn mù một mắt chạy về Tàu.

Cuộc chiến tranh giữa Việt-Nam và Mông-Cổ vì thế bùng nổ lần thứ hai. Vua Trần-Nhân-Tôn bèn triệu tập các bô lão tại điện Diên-Hồng để bàn xem nên hòa hay nên chiến.

Kể từ đó, hùng-khí Diên-Hồng ngàn-ngút dâng trào, chiếu sáng rực-rỡ suốt gần một ngàn năm lịch-sử彪煌 ý-chí sắt đá hào-hung của các bậc anh-hùng tiền-liệt...

Y PHỤC :

- CÁC VỊ LÃO ÔNG, THẦY KHÓA : Khăn đóng, áo dài (đen hoặc xám) quần trắng.
- 2 NGƯỜI KHIÊNG CANG : Quần áo bà ba đen hay nâu, quần khăn đầu dĩa.
- LINH GỌI LOA : Áo nẹp, nón M, chân quần sà cạp.

DỤNG CỤ :

- GẬY : cho các lão ông.
- QUẠT GIẤY : cho Thầy khóa
- LOA, GIẤY CẢO THỊ : cho linh gọi loa.
- ĐÓN, VÔNG (bằng chân đạp) : cho 2 người khiêng cang
- BĂNG, TƯỚC ĐỎ : Cho Lão Ông III bị thương tích.
- RÀU : Các em lấy loại giấy cột dờ bằng nilon để trắng (nếu làm rầu đen), bôi mực đen (nếu làm rầu đen) rồi tước ra thành nhiều sợi nhỏ gắn trên một gọng bằng dây thép, có thể đeo lên cổ.

(Mở màn, sân khấu không có người. Linh gọi loa vào trước. Một tay cấp sớ hồ và chổi. Một tay cầm tờ cáo thị và cái loa. Đặt đồ lễ xuống, phất hồ lên tờ cáo thị rồi dán lên bảng. Khán giả nhìn thấy một tấm giấy chữ Nho lớn, đóng triện đỏ).

LỚP I

Lính gọi loa

LÍNH (gọi loa lên gọi theo điệu hát HỐI NGHỊ/ ĐIỆN HỒNG): Toàn dân nghe chằng, Sơn hà nguy biến, hận thù đang dâng, nên hòa hay chiến?

(Toàn thể khán giả: QUYẾT CHIẾN.)

LÍNH: Toàn dân nghe chằng, Sơn hà nguy biến, hận thù đang dâng, nên hòa hay chiến...

(Toàn thể khán giả): QUYẾT CHIẾN.

Giọng của Lão ông 1 la lên: Trời... trời... Sao lại quyết chiến... Sao lại quyết chiến... Tôi chủ trương hòa. Có hòa mới sống được (Giọng nói kéo dài từ lúc nhân vật này đi từ hàng ghế khán giả lên tới sân khấu).

LỚP II

Lính gọi loa. Lão ông 1

LÃO ÔNG 1: (Phản vua với khán giả)

Thế giặc hùng mạnh như chẻ tre, đi đến đâu ào ào như phong ba bão

tập, Toa Đô như hùm, Thoát Hoan như cọp, đường bộ thì Khả Ly thất thủ, Lộc Châu tan nát, Kinh Bắc đang sửa soạn quân quai kều thương, đường thủy thì Toa Đô như kinh ngư quẫy nước, như thác đổ về nguồn, hạm đội Triều đình tan nát như lá tre trước gió, tình thế như vậy mà không cầu hòa là mang lấy họa diệt vong!

Lính gọi loa: Toàn dân nghe chằng, Sơn hà nguy biến, hận thù đang dâng, nên HÒA hay CHIẾN?...

LÃO ÔNG 1: (Quay lại dậm chân):

Biết mình biết người, trăm trận đánh, trăm trận thắng... Các ông là người của Triều đình, các ông phải thấy cái thế của ta với giặc là cái thế châu chấu đá xe, cái thế trứng mỏng chọi với đá nghìn thu: Nay chủ trương chiến đấu là đem muôn dân vào vòng khói lửa, nhà sẽ tan, cửa sẽ nát, giang sơn cầm tù này sẽ điêu tàn dưới sức mạnh giông bão của Thiên Triều. Tôi phản đối! Tôi phản đối!...

(Quay lại khán giả) Có ai đồng ý với lập trường của tôi không?

(Thầy khóa ở trong hàng ghế khán giả): Tôi! Tôi đồng ý!... (Chạy lên sân khấu).

LỚP III

Lính gọi loa. Lão ông 1. Thầy khóa

LÃO ÔNG 1: A! Thầy khóa!...

THẦY KHÓA: Dạ... Tiểu sinh xin kính chào lão ông!

LÃO ÔNG 1: Ừ! Thầy là kẻ có học, đọc rộng hiểu nhiều, biết lẽ tại lui. Ngày xưa Hai Bà Trưng cũng chỉ vì không tự lượng sức mình mà phải trăm mình nơi sông HÁT, Thử SỬ LỰC DẶN sức mạnh là bao so với quân Thiên Triều hiện tại mà Triệu Nữ Vương cũng phải tự hủy BỒ ĐIỀN. Rồi từ thời thuộc Nam Triều, Bắc Triều, đến Nhà ĐINH, LÊ, LÝ có bao giờ dân tộc nhỏ bé chúng ta không chịu thân phục. Thân phục để mà hòa. Hòa để mà yên ổn, hòa để mà lấy an cư lạc nghiệp, hòa để mà thiên hạ thái bình, cái lý lẽ sống còn đó lẽ nào có kẻ lại u mê không thấy được.

THẦY KHÓA: Lão Ông dạy chỉ phải. Những lời Lão Ông vừa phát biểu thật là của một người từng trải, biết lo cái lo của dân, biết sợ cái sợ của dân, biết tránh những điều mà dân muốn tránh... Tiểu Sinh xin bội phục... Bội phục...

(Thêm Lão Ông 11, lom khom bước ra)

LỚP IV

Thêm Lão Ông 11.

THẦY KHÓA: Xin kính chào Lão Ông...

LÃO ÔNG 11: Ai như thầy khóa đây phải không?

THẦY KHÓA: Dạ, thưa Lão Ông chính phải.

LÃO ÔNG 11: Kia, ai như có phải Lý đệ đó không?

LÃO ÔNG 1: Xin kính chào Lão huynh.

LÃO ÔNG 11: Các người làm gì ở đây mà bàn luận có vẻ tương đắc như vậy.

LÃO ÔNG 1: Kia! Có Lệnh Triều đình truyền tất cả các Bồ lão đi họp tại Điện ĐIỆN HỒNG để quyết định Hòa hay Chiến. Lão huynh

BÀN LUẬN

TƯƠNG ĐẮC

LÃO ÔNG I — LÃO ÔNG II và THẦY KHÓA

không biết sao?

LÃO ÔNG II: Có... Có... Tôi thấy mấy cháu ở làng trên mới về cũng đang xôn xáo về vụ đó...

LÃO ÔNG I: Làng trên gì, Chiếu chỉ của Thiên Tử đã về tới đây rồi. Lão huynh không thấy sao? (Chỉ lên bảng)

LÍNH GỌI LOA: Toàn dân nghe chằng, sơn hà nguy biến, hận thù dằng dằng, nên hòa hay chiến...

LÃO ÔNG II: Quyết chiến! ... Quyết chiến! ...

LÃO ÔNG I: Ý trời đất ơi!... Lão huynh đã suy nghĩ kỹ càng chưa mà tuyên bố như vậy.

LÃO ÔNG II: Lý Đệ! Lý đệ nói cái gì tôi không hiểu. Thế nào là suy nghĩ kỹ càng mới lại không suy nghĩ kỹ càng?

LÃO ÔNG I: Phải! Tôi nói là phải suy nghĩ kỹ càng trước khi quyết định hòa hay chiến. Vận mệnh của cả một dân tộc nằm trong có hai chữ đó chứ không phải chuyện chơi.

LÃO ÔNG II: Đúng lắm! Cả vận mệnh dân tộc nằm trong có hai chữ đó, ai dám nghĩ là chuyện chơi. Nhưng Lý đệ có am hiểu tình hình nước nhà trong mấy thời gian gần đây không?

LÃO ÔNG I: Tôi rất quan tâm đến thời cuộc, nên vẫn nghe ngóng thường xuyên.

LÃO ÔNG II: Sài Trung bị bán mà một mắt khi vừa qua cửa Nam Quan, Lý đệ biết chứ?

LÃO ÔNG I: Dạ, biết chứ. Đó là một sai lầm lớn về ngoại giao của Triều Đình ta.

LÃO ÔNG II: Hừ! Lý Đệ thật nóng cạn. Một vấn đề quan trọng đến như thế mà đưa ra lời nhận định thật là viễn vông. Nay Thầy Khóa, thầy có biết gì lý do gì ta bán mà một mắt của Sài Trung không?

THẦY KHÓA: Dạ, trình Lão Ông, theo thiên kiến của tiểu sinh thì bởi vì triều đình ta không chấp nhận Trần Di Ái làm An Nam Quốc Vương theo lệnh của triều đình nhà Nguyễn.

LÃO ÔNG II: Hà... Hà... Bảo vệ danh dự của Quốc gia dân tộc mà gọi là lỗi lầm về ngoại giao sao Lý đệ?

LÃO ÔNG I: Bảo vệ lấy danh dự nhưng nhà chẳng còn, nước cũng mất, dân bị tiêu diệt. Cái danh dự đó há chẳng phải là phù phiếm, không thực tế sao?

LÃO ÔNG II: (Giận dữ) Bờ Lý Đệ! Lý Đệ muốn dân tộc này muốn đời trở thành nô lệ, cúi đầu thần phục ngoại bang như loài chim muông cầm thú. Sao mà Lý đệ mở miệng ăn nói càn rỡ như vậy.

LÃO ÔNG I: (phấn chấn) Không

phải như vậy. Nhưng ở đời phải biết lẽ phải chăng. Giặc mạnh thì ta lui, giặc suy thì ta tới. Nay thế giặc mạnh như chẻ tre, đi đến đâu cũng gieo tang thương, tàn phá đến đó. Chủ hòa là làm dịu xuống cái họa diệt vong, còn chủ chiến là đổ thêm dầu sôi vào lửa bỏng. Lão huynh muốn cái giang sơn cầm tù này nát bầy dưới gót giày tàn bạo của binh lính Thiên Triều sao?

LÃO ÔNG II: (Cười gằn) Nay Thầy khóa. Thầy là người vẫn từng sôi kinh, nấu sữ. Thầy thử cho tôi biết có một dân tộc nào đón hèn, nhu nhược mà lại ngồi yên tọa hưởng được thái bình, an lạc hay không?

THẦY KHÓA: Dạ... Trình Lão Ông... Sách Thánh hiền đã dạy Dân hưng thì nước thịnh, Dân nhược thì nước suy. Bởi thế Quốc Gia hưng vong thất phu hữu trách...

LÃO ÔNG II: Hà... Hà... Quốc Gia hưng vong, thất phu hữu trách. Thời kỳ nguy khốn này đã phải là lúc đem lại hưng vong cho đất nước.

HỪ! BẢO VỆ DANH DỰ QUỐC GIA DÂN TỘC MÀ GỌI LÀ LỖI LẦM VỀ NGOẠI GIAO SAO LÝ ĐỆ?

hay chưa? Và lại, Lý đệ tướng cũng cái thế cuộc hiện tại này có chủ hăng là có thái bình yên ổn đó sao. Ha... Ha... Tôi không ngờ Lý Đệ lại nóng can, hẹp hòi đến thế. Lý Đệ phải hiểu rằng, nước Nam của ta tuy nhỏ bé nhưng lại là một miếng mồi ngon của Phương Bắc. Dĩ tâm sát lược của họ đã bộc lộ rõ ràng trên miền trong suốt dòng lịch sử, của dân tộc, không những ngày xưa bây giờ, và mãi mãi còn ở cả thế hệ mai sau. Cho nên đừng nói tới chuyện cầu hòa. Vậy chỉ còn một lối thoát cuối cùng là đánh, đánh đến cùng, đánh để tự vệ, đánh để trả chết vinh còn hơn là sống nhục nhã trong nô lệ, gông cùm...

(Trong khi ấy 2 người khiêng cang Lão Ông III đi ra)

LỚP V

Thêm 2 người khiêng cang và Lão Ông III

NGƯỜI KHIÊNG : : Chúng cháu xin kính chào các cụ. Xin các cụ chỉ cho chúng cháu lối nào lên Kinh Đô đây?

LÃO ÔNG II : Các Ông không phải người vùng này sao mà lại không biết đường tới Kinh Đô...

NGƯỜI KHIÊNG II : Trình Lão Ông, không phải. Chúng cháu ở rất xa, mãi ở vùng Lộc Châu mới xuôi về đây ạ.

LÃO ÔNG I : Ủa!... Mấy bác ở Lộc Châu về, có nghe tin tức gì không?

NGƯỜI KHIÊNG I : : Ồi!... Đau thương, thế thảm kể làm sao cho xiết... Quân Nguyên đi đến đâu tàn phá đến đó - Chúng gặp người giết người, gặp của cướp của, tiếng kêu than uất ức của dân lành kêu thấu đến tận trời xanh.

LÃO ÔNG I : Ha... Ha!... Lão huynh đã thấy chưa... thật chứng nhân rành rành trước mắt. Tôi đã bảo là sức mình chỉ là châu chấu đá xe, trơng đi đầu đặng. Còn đánh còn thua. Còn đánh còn chết chóc dân lành. Còn đánh muôn dân còn đồ thân. Thôi, cứ xin hòa quách là yên chuyện.

LÃO ÔNG III : (Nhóm trong cang, mình mẩy băng bó khắp chỗ bông bật dậy hết lên). Al thế? Đứa nào thế... đứa nào mà mỗ mỗ ra toàn những

CHIẾN THÌ

QUÂN ĐÀU

MÀ CHIẾN

lời vong quốc, nhục mạ anh hùng tiền liệt như vậy...

LÃO ÔNG I : : Ơ... Ơ... Lão này gì kỳ lạ không...

LÃO ÔNG III : Kỳ lạ cái gì. Cái miệng mi mới là thốt ra những lời kỳ lạ. Thời cuộc này, tình thế này, hoàn cảnh này, đâu hàng là chết mi hiểu chưa. Như lão đây mới ở vùng địch chiếm về, mắt lão thấy biết bao nhiêu cảnh dã man tàn ác, đàn bà, con trẻ bị chặt đầu phơi trên đao mác, đàn ông, con trai phải xếp hàng trước

hố sâu để bị chôn sống tập thể, nhà tan, cửa nát, máu chảy thành sông, oán hận chất cao như núi, đến như lão đây cũng bị giặc hành hạ đến cho thương tích đầy mình. Tình cảnh thế lương, uất ức như vậy làm sao mà hòa? Làm sao mà hòa?

LÃO ÔNG I : Phải hòa vì không thể đánh. Đánh với giặc thì quân ở đâu? Hậu thuẫn ở đâu mà đánh được lâu dài?

LÃO ÔNG III : Cái nỗi hờn căm uất ức của kẻ tự vệ nổ làm hậu thuẫn

cho cuộc kháng chiến lâu dài. Đó là hồn nước kết tụ bởi bao truyền thống anh linh tiền liệt. Còn quân đâu? Ôi chao! Những hạng như thầy khóa này còn chờ gì mà không sửa soạn tông quân. Ta đi qua một giải đồng bằng từ LỘC CHÂU về KINH BẮC, đâu đâu thanh niên cũng náo nức về chuyện bỏ sách vở tham gia chiến đấu, còn các cụ già thì xôn xao về hội nghị Diên Hồng. Thiển từ đã có

định kiến là chiến đấu đến cùng. Nhưng còn muốn nhân tâm, muốn người như một nên mới mở ra hội nghị tại điện Diên Hồng... Bình sinh cả triệu người mà ta gặp, chưa ai mở miệng nói là nên hàng như dân chúng ở đây cả.

LÃO ÔNG II: Xin lão huynh đừng nóng giận. Đó mới là ý kiến của mình Lý đệ và thầy khóa ở đây

thời. Chớ còn lòng dân số tại thì hừng hực sát khí, chúng tôi ai cũng đều chủ trương phải chiến đấu để bảo vệ đất nước cả.

THẦY KHÓA: Xin quý vị lão trượng vui lòng bớt giận. Tiểu sinh từ nãy nghe những lời vàng ngọc của quý vị nên đã sáng mắt ra rồi. Tiểu sinh quyết từ bỏ sách đèn để tông quân giết giặc.

NGƯỜI KHIÊNG CĂNG I: Tôi cũng vậy. Tôi làm xong nhiệm vụ đưa lão trượng đây tới điện DIÊN HỒNG họp hội nghị rồi tôi cũng tông quân.

NGƯỜI KHIÊNG CĂNG II: Dể thường tôi thua các bác - đó phải không. Tôi tuy ít học, không được tới cửa Khổng, sân Trình, nhưng cũng được gia nghiêm dạy cho mấy câu «Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách».

LẦY ÔNG III: Hay lắm! Hay lắm! Thôi ta liệu lên đường cho kịp. Chỉ còn hai ngày nữa hội nghị Diên Hồng khai mạc rồi... (trèo lên cổng).

LÃO ÔNG II: Cho đệ đi theo với...

LÃO ÔNG III: Đi!... Đi!...

(Tất cả mọi người đi r vòng sân khấu hay lửa trại. Lão ông I đứng gần ngàn một lát cũng vâng lên chạy theo.)

(Cho tôi đi với!... cho tôi đi với!...)

LÍNH: Toàn dân nghe chằng, sơn hà nguy biến, hận thù đảng đảng... nên hòa hay chiến...

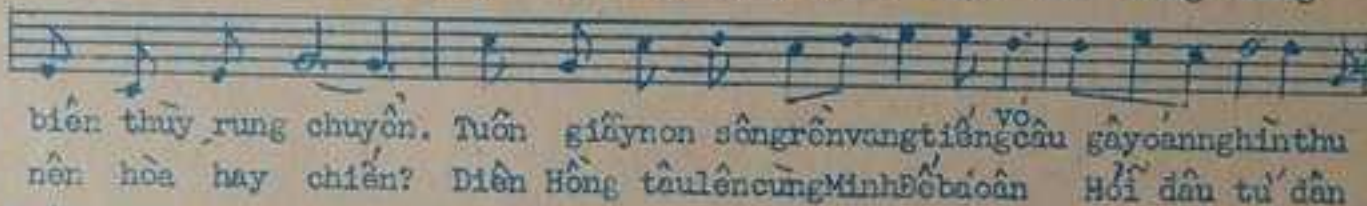
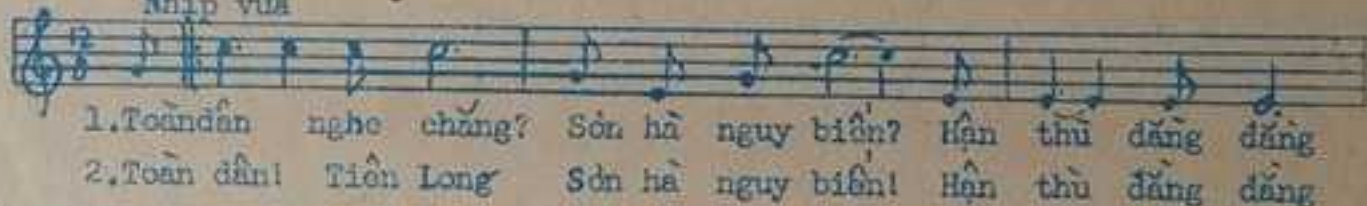
CÁC NHÂN VẬT: QUYẾT CHIẾN!

Hậu trường đồng ca bài nhạc hùng HỘI NGHỊ DIÊN HỒNG!

NHẬT-TIẾN

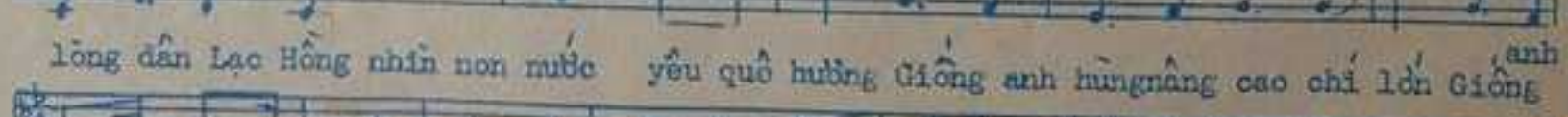
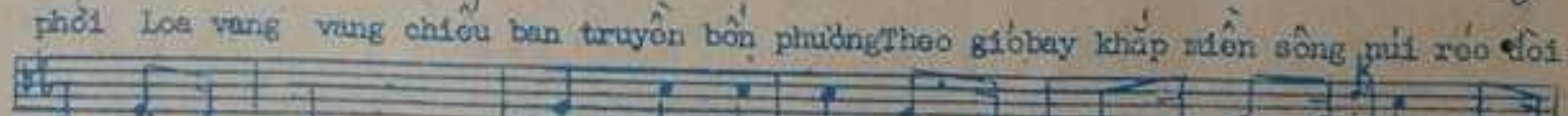
HỘI NGHỊ DIÊN HỒNG

Nhịp vừa

LUY HỮU PHƯỚC

Kìa vừng hồng tràn lan trên đỉnh núi Ôi! Thăng Long kìa kinh kỳ phôi

Xa xa trông áng mây đầu non Đồi (Hm.....Hm) (Hỏi) Trông quân

Nguyên tàn phá non sông nhà, đoạt thành trì toan xéo giầy lãng niều. Nhìn bao quân

Thoát lân xâu trên miếu ta. Ôi sông núi nhà rên tiếng muôn dân kêu la (Hỏi)

Trước nhục nước nên hòa hay nên chiến (Đáp) Quyết chiến! Trước nhục nước nên hòa hay nên

chiến Quyết chiến Quyết chiến luôn Cửu Nước nhà Nỗi chí dân hùng anh

(Hỏi) Thế nước yếu lấy gì lo chiến chính Hy sinh (Hỏi) Thế nước yếu lấy

gì lo chiến chính Hy sinh Thế liệu thân cho sông

núi Muôn năm lưu uy.

TỪ MỘT NGƯỜI LAO CÔNG LÊN ĐỊA VỊ MỘT NHÀ Thiên Văn trứ danh

XUẤT THÂN LÀ MỘT THANH NIÊN GÁC CỬA KHO CHO THIÊN-VĂN-ĐÀI, SAU
MUA SÁCH TỰ HỌC LẤY, RỒI TRỞ THÀNH MỘT NHÀ THIÊN VĂN QUỐC TẾ.

TẾ XUYỀN

Năm 1918, ông còn là một anh « gác đàn » gác thiên văn đài. Ông là một người lao công, không hơn, không kém, đem mồ hôi ra làm sinh kế. Ấy vậy mà sau này ông là nhà thiên văn học Milton Humason mà cả thế giới nghe danh, trên 70 tuổi mà còn say mê một cảnh hùng vĩ, bao la, mênh mông, bát ngát của vũ trụ.

Trong 20 năm qua, ông không bỏ phi thì giờ, luôn luôn, chăm chú vào ống viễn vọng kính, săn tìm những ngôi sao mới rải rác ở bốn phương, tìm hướng, trên vòm trời xa thẳm.

Dù chưa có lấy mảnh bằng tú tài, chưa học qua ban trung học, song ông đã tự học lấy khoa thiên văn và các đồng nghiệp của ông nhìn nhận rằng ông đã khám phá ra nhiều bí mật Vũ trụ, chụp được nhiều bức ảnh bất ngờ của những thiên tượng mà chưa ai biết, phân tích những luồng ánh sáng từ những tinh tú ở cách xa địa cầu cả bao nhiêu ngàn « năm ánh sáng ».

Ông Humason mà tôi giới thiệu cùng các bạn trong bài này, mỗi đêm khom lưng trong những phòng giá lạnh với cái máy móc trên thiên văn đài ở đỉnh núi Palomar, tìm tòi quan sát những quãng đường dài vô tận trong không gian ấy. Kết quả ông thảo hoạch được nhiều điều mới lạ cho khoa thiên văn, giúp ích rất nhiều cho các nhà bác học hoàn cầu muốn tìm tòi Vũ trụ.

Cuộc đời của ông Humason từ thuở nhỏ, lúc hàn vi, đáng gọi là một cuộc tranh đấu, một cuộc nỗ lực vô biên để ra khỏi hoàn cảnh thấp kém của mình, mà bước lên đài danh vọng.

Lúc còn nhỏ, Humason làm việc

một gã cùng đinh, không có địa vị trong xã hội. Humason phải rời bỏ nghề đang làm để xuống núi kiếm một sinh kế may ra có cái thiện được đời sống chăng ?

Làm việc này rồi đến việc khác, năm 20 tuổi thì cậu đã thành một

cho một khách sạn lập trên núi. Năm 16 tuổi, cậu rời gia đình để đi làm trong một đoàn tiếp tế bằng những con lừa, có nhiệm vụ chở vật dụng và lương thực cho một khách sạn và một đài thiên văn ở núi Wilson, cao đến 1.600 thước.

Một buổi dạ hội đã dự một phần quyết định trong cuộc đời của thiếu niên ấy. Trong dạ hội, cậu đem lòng yêu thương người con gái một ông kỹ sư. Song ông này có óc phong kiến, đâu có chịu gả con cho

viên đốc công trong một xí nghiệp, khả trợ là có chút địa vị trong xã hội rồi. Cậu bèn xin cưới cô Helen Dowd, con gái ông kỹ sư mà cậu gặp 4 năm trước.

Nhưng cậu nhớ cảnh núi cao hùng vĩ mà cậu đã quen sống hồi trước, nên bàn với vợ, trở lại núi Wilson, xin được một việc làm « gác đàn » cho đài thiên văn.

Đây là một khúc quanh quyết liệt trong đời cậu.

Các nhà thiên văn trên đài vì thiếu người cộng sự nên phải nhờ đến anh gác đàn làm thêm ban đêm. Humason nhờ thế mà ngoài việc lao công ban ngày, đến đêm lại được giúp việc cho các nhà thông thái, thêm chút đỉnh tiền và còn có cơ hội học hỏi nữa. Humason ít ngủ nên giúp việc rất đắc lực ban đêm. Nhờ sự chỉ dẫn của các nhà bác mà Humason biết xử dụng, điều khiển các ống viễn vọng kính, các máy móc thiên văn.

Năm 1918, thấy Humason mau lành hội được những kiến thức khoa học, một nhà thiên văn giao phó cho ông trách vụ chụp ảnh ngôi sao Nova vừa bị nổ và tiết ra một nhiệt độ 1000 lần nhiều hơn sức nóng của mặt trời.

Humason tỏ ra thích thú và ham mê. Ông được các nhà bác học cho tự do chụp ảnh những tinh tú khác mà ông thích. Họ còn giảng giải cho ông những nguyên tắc trong khoa thiên văn. Ông chịu được lạnh nên

trong những đêm đông, ông lãnh những trách vụ tại các phòng cao, giá lạnh. Các nhà thiên văn miễn phục sự ham học hỏi, tìm tòi của ông, và đề nghị với giám đốc ký nghị định cải bổ người «gác đàn» Humason lên ngạch «quan sát viên» phụ tá.

Ông sung sướng nói với mọi người:

— Tôi xin đem hết lương tâm mà làm việc quan-sát cũng như khi tôi còn làm anh gác đàn vậy.

Ông cộng sự đắc lực với các nhà thông thái và chính phục được thiện cảm của mọi người. Vừa làm vừa học, ông đem hết tâm trí đào tạo lấy một sự nghiệp. Năm 1924, ông cho là năm may mắn nhất trên đường đời của ông: ông có dịp tiến mạnh một bước dài. Năm ấy, bác sĩ Edwin Hubble mời Humason cộng tác để khai thác một quan niệm mới về vũ trụ, vì theo bác sĩ Hubble thì còn nhiều dải ngân hà đang phát triển mà khoa học phải tìm kiếm. Ông Hu-

dài ngân hà, nhờ những cuộc quan sát kiên nhẫn, có phương pháp của ông. Do đó ông nổi tiếng.

Các nhà thiên văn học trên hoàn cầu nhờ vào các khám phá của ông mà tiến thêm đến những kiến thức mới giúp ích cho khoa học.

Ông Humason được Đại học đường Lund ở Thụy Điển tặng chức Tiến sĩ danh dự.

Ông kiếm luôn chức thơ ký cho cả hai đài thiên văn Wilson và Pálo-mar. Ông vẫn đêm đêm không rời những máy nhìn xa trong Vũ trụ và thường hỏi mình: «Biết bao giờ tìm ra giới hạn của không gian!»

Humason! Một tấm gương cao cả cho chúng ta, một người không bao giờ chịu an phận mà luôn luôn «học hỏi thêm mãi, tìm cách vươn lên» như lời nhà thông thái Pasteur đã nói.

MỖI NỬA THÁNG, CÁC EM HÃY TÌM ĐỌC BẢN NGUYỆT SAN CỦA TUỔI HỌC TRÒ VIỆT NAM

ngàn thông

Chủ nhiệm:
ĐÀO-QUANG-MỸ

Chủ biên:
QUYÊN-DI

Đề sống trong một bầu không khí học trò vui tươi, tràn ngập tinh chất hồn nhiên trong sáng của thời gianodon cấp sách.

VỚI: THÁI BẮC, ĐÌNH BẢNG, HOÀI MỸ, THẠCH THỦ, Họa ST VI VI ...v.v...

CÂY XANH

NHÀ MÁY

CHẾ TẠO THỰC PHẨM

VIỆC CHẾ TẠO THỰC PHẨM TRONG CÂY

Cây xanh hút nước. Lá cây trộn đường với khoáng chất do rễ xanh hút từ đất để làm thành nhiều loại sản phẩm khác nhau để tự dinh và thân **khí** thành đường. Cây xanh **đường**.

Thận khí
và
nước

Ánh sáng

Nước và thận khí hấp thụ trong khí trời **được** biến đổi thành **đường** bên trong lá cây.

Nhờ ánh sáng mặt trời, màu xanh trong lá cây sản xuất thực phẩm. Chúng ta chưa biết rõ việc sản xuất như thế nào. Nhưng có điều chắc chắn là cây xanh không thể sản xuất thực phẩm trong bóng tối.

Các em thấy đó, cây xanh quả thật là nhà máy sản xuất thực phẩm cho chính nó, cho muôn thú và con người.

Các khoáng chất

Cây xanh hút nước và các khoáng chất cần thiết cho việc sản xuất thực phẩm từ trong đất nơi chúng mọc. Khoáng chất tan trong nước, rễ hút nước và đẩy nước lên lá qua các ống dẫn nhựa trong cây.

HỆ THỐNG CHUYỀN CHỖ NƯỚC TRONG NHÀ MÁY CÂY

Các em hãy thử làm một cuộc thí nghiệm thú vị như sau đây:

Các em hãy lấy một ly thủy tinh đổ nước vào ly lên khoảng ba phần rồi pha vào đó một ít thuốc đỏ hay mực đỏ.

Thuốc đỏ tan trong nước ly giống như khoáng chất tan trong nước dưới đất.

Sau đó các em hãy đặt một cây cần tây đã cắt rễ vào trong ly.

Ít giờ sau, các em sẽ thấy các mạch trong cần tây có màu đỏ. Các mạch đỏ là những ống dẫn nước và nhựa cây.

Nếu để lâu hơn, các em sẽ thấy lá cây có màu đỏ vì nước màu đỏ đã lên tới những ống li ti trong lá cây.

Cắt ngang cây cần tây một khúc, các em sẽ thấy các điểm nhỏ màu đỏ trên mặt khúc cây. Đó là những đầu ống nhỏ trong cây có nhiệm vụ dẫn nước lên lá.

Nếu chế thân cây làm đôi, các em sẽ thấy các ống nhỏ có màu đỏ.

Khi cây mọc trên đất, rễ chúng hút nước có hòa tan rồi đẩy lên lá qua các mạch nhựa. Nhờ sức hút của lá trợ lực, nước sẽ đi từ đất lên lá cây.

BỀ NƯỚC SỐNG

Một bề nước sống! Đó là tiếng người ta thường gọi giống xương rồng không lồ Saguaro. Tại sao? Bởi vì số lượng nước mà giống cây sa mạc này có thể hút lấy và gìn giữ. Các em xem, ở sa mạc mưa không có rơi suốt liên mấy tháng, nhưng khi có, giống xương rồng Saguaro sẽ hút lấy đủ mức để sống và đơm hoa kết trái trong vòng một năm hay hơn. Khi chưa đầy nước, nó có thể cân nặng từ 5 tấn trở lên!

Cuộc nghiên cứu sâu sa về bề nước xương rồng này cho chúng ta biết rằng nó thật thích hợp với vùng sa mạc. Thay vì có một rễ cái dài không thể sống trong cát sa mạc, giống xương rồng này lại có những rễ nhỏ hơn gần mặt đất bò ra mọi phía từ thân cây chính. Khi trời mưa, những rễ này sẽ hút lấy nước trong cát ngay khi nó rơi xuống. Lớp « da » hay lớp vỏ ngoài có si-líc láng mượt của nó được khắc thành nhiều rãnh để có thể dẫn ra như một đàn phong cầm khi nó đang hút nước vào. Hơn nữa, mặt trong của lớp vỏ chống nước lấy đầy đặc một thứ vật liệu xốp để hấp thụ nước do rễ cây đem lên.

Bây giờ cái gì giúp xương rồng Saguaro đứng ngay không ngã? Đấng Tạo Hóa đã ban cho nó một bộ xương hợp thành bởi những cột chống đỡ giống như nóc thang có bề rộng từ 2 phân đến 5 phân chạy dài theo thân và những nhánh của nó. Những cột chống đỡ này cũng giúp chuyển nước lên lớp vỏ xốp.

Hãy nhìn vào kích thước của xương rồng Saguaro! Vài mẫu đã mọc cao đến 15 thước hay hơn, bằng chiều cao của một tòa bin đình 5 tầng với đường kính của thân cây vào khoảng 60 cm. Có mấy cây được người ta tin rằng đã sống lâu hơn 200 tuổi!

Nơi đâu các em có thể thấy những bề nước vĩ đại này? Trong sa mạc Sonoran ở Tây Nam nước Mỹ đặc biệt tại vùng Công Sơn Quốc gia Saguaro.

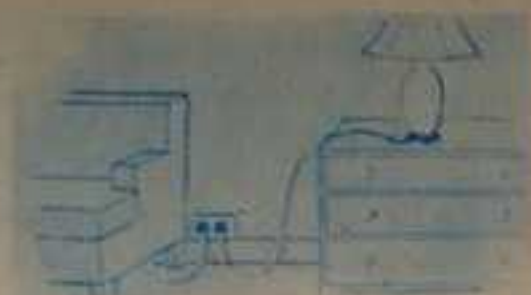
(theo tạp chí « AWAKE »)

TRẦN THẾ NGỌC

thiên nhiên

Các em đối phó thế nào ?

TRƯỚC NHỮNG MỖI HIỂM NGUY THƯỜNG TRỰC

1— Em tới thăm một người bạn và nhận thấy sợi dây điện dẫn nguồ đề vát qua bàn ghế đã cũ nên một vài đoạn hư hỏng cần điện và lõi dây đồng ra ngoài.

Các em hãy cho biết những điều nguy hiểm trong mười trường hợp và quyết định xem các em phải đối phó như thế nào.

(xem trang 32 để biết cách đối phó trong các trường hợp đó)

2— Chị em đang ủi đồ thì nghe chuông điện thoại reo. Chị vội vàng đặt bàn ủi trên chiếc áo chị đang ủi và vào phòng nghe điện thoại.

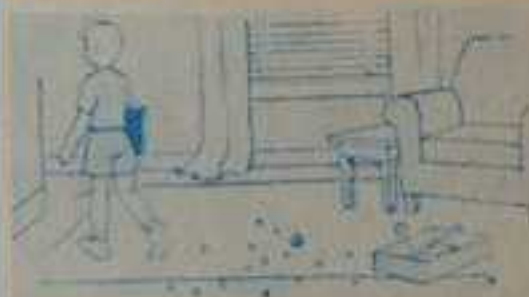
5— Em và mấy người bạn đang tắm sông, chợt sấm chớp nổi lên ùng ùng. Các bạn em rủ em cũng cùng bơi trên sông đợi cơn mưa đổ xuống.

8— Em cùng các bạn đi tắm biển Vũng Tàu và cùng nhau đào hố cát trên bãi chơi. Khi hố đã sâu ngập đầu, các bạn em định đào sâu hơn nữa.

3— Bóng đèn thiếu chóa nên chói mắt. Vì thế em gái của em dùng giấy màu bọc bóng đèn lại.

6— Em trai em chơi bi trên sân nhà. Chơi chán rồi nó để vương vài dây đó và xách cặp đi học bài.

9— Chiếc vali để trên kệ sách. Em có thể nhón gót và dùng ngón tay móc vào quai kéo nó xuống. Ba bảo em lấy xuống cho ba.

4— Vào một ngày đẹp trời, gió lều lều thổi em chơi thả diều. Khi cánh diều của em lơ lửng trên không em nhận thấy nó chỉ cách dây điện cao thế 5, 6 mét.

7— Một ngày kia em và bạn em vào rừng chơi. Bạn em đi trước vệt cành cây rẽ lối mà đi rồi buông ra. Cành cây bật lại sau vút lúc em đi tới.

10— Khi đi học về, em thấy em bé gái đang cố gắng đút chiếc chìa khóa vào ổ cắm điện.

GIẢI TRÍ

Các em hãy tìm 10 điểm khác nhau giữa 2 người mọi ngày.

Ô CHỮ CON BƯỚM

MÂN LINH (Đồ Nông)

NGANG

- A— Vật mà ta đang ở — Bồn phệ của học sinh
B— Có vành khăn trắng — Ai (lộn ngược).
C— Tên chủ chủ biên tờ báo chúng ta.
D— Đồng nghĩa với ca — Lờ — Na
E— Mẹ của Bê.
F— Làm nhiều tờ giấy giống nhau — Người sinh ta.

ĐỌC

- 1— Tên tắt của tờ báo Thiếu Nhi

(viết ngược)

- 2— Đi đôi với đức.
3— Sau Em — Một đồ chơi của khi mất đồ
4— Đây không phải là ga nhỏ
5— Bị liệt nhẹ.
6— Tờ.
7— Một loại vải dạt tiền (viết ngược) — Mờ.
8— Không đủ — Sau D
9— Không tội mà vẫn bị thi...
10— Xích ra. (xem trả lời trang 26)

Các em hãy tìm 13 chiếc chìa khóa nào giống chiếc chìa khóa X

Người hổ sơn muốn bắt con nai - Các em hãy chỉ lối cho ông ta

VƯỜN hồng

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

Dùng điện thoại

Thời buổi văn minh thích ghé các em nhí. Muốn nói gì chỉ cần nhắc cái điện thoại là đã nghe bạn trả lời bên tai rồi.

Nói thế thôi, chứ cả nước V. N. gồm mấy chục triệu người, có lẽ người xài điện thoại chỉ có chừng mấy trăm ngàn thôi. Nghĩa là tỷ lệ chỉ khoảng 1:200 các em nhí. Vậy hôm nay chị nói về điện thoại là chị nói chuyện với thiểu số, bỏ bệ đa số, phải không nào. Ai gạt đầu? Coi chừng, gạt đầu là bị phạt liên đó. Vì gạt đầu là nhảm em 3. Thế này nhé. Dù em chưa có điện thoại, chưa hề xài, cũng nên coi bài này, vì chị tin chắc là em sẽ xài. Chỉ mười năm nữa nhà nào cũng có điện thoại. Và lại, cũng nên coi đề lúc dùng đến khỏi bỏ ngỡ cũng được chứ sao. Còn em nào vầu đang xư dụng thì cũng cứ coi chơi cho vui.

Nếu không có việc thật cần thiết, gọi điện thoại nên tránh giờ ngủ và ăn. Tưởng tượng đương ngủ say sưa mà chuông điện thoại reo, hốt hoảng choàng dậy chỉ để nghe:

— Bữa mốt chị có rảnh thì em ghé chơi. Ôi! Chùng đó nội tim đập đã đủ mệt rồi, bụng dạ nào mà còn mong bạn tới chơi nữa.

Nhắc mấy lần, em nghe tiếng u.u. rên, em quay số mà em muốn gọi. Quay từng số tới tuốt đầu rồi buông ra. Làm vửa, đừng vội, đừng chậm. Nếu không nghe chuông reo mà nghe

LỜI NÓI

Trong đời sống, suốt ngày mọi người đều phải dùng lời nó để giao tiếp với nhau. Như vậy, lời nói là một trong những vấn đề quan trọng nhất mà chúng ta cần tới.

Từ lên ba, phần lớn mọi người đều đã biết nói. Rồi khi lớn, gia đình và học đường luôn luôn dạy dỗ ta phải lễ phép, dịu dàng v.v... Lời nói như vậy là đã được huấn luyện kỹ lưỡng rồi em 1. Nhưng, dù sao, ta cứ nên bổn thêm coi có gì bổ ích không nào.

Chị thấy có nhiều em tốt bụng ghê lắm, tình tình cũng dịu dàng nữa, ấy vậy mà cũng có lúc làm cho ba mẹ và anh chị em buồn. Chỉ vì trong lúc nóng nảy, em ấy không nên được, nói với ba lời cay đắng rồi đi, buổi trưa về em hết giận, nhưng em ơi, cái người bị em nói nặng kia, họ buồn mất nửa ngày rồi. Lời nói độc địa túm miệng mình tuốt ra, mình sẽ quên chóng lăm. Nhưng người nghe thì họ khó có thể quên được. Cho nên phải ráng tránh những lời nói thô lỗ, nặng nề.

Luôn luôn, em nên nghĩ rằng,

người đối thoại với mình dù nhỏ bé, dù làm nghề không được xã hội trọng vọng, họ cũng có trái tim. Nhất là em nhỏ. Trái tim nhỏ bé sẽ đau khổ và có đơn biết mấy khi gặm nhấm cái ý nghĩ rằng mình bị ghét bỏ. Xử sự đúng lễ phép thì các em đã giỏi ghê lắm rồi. Nhưng thêm chút nữa, hãy ráng lòng lòng nhân ái của ta trong lời nói. Nói cho người ta vui thì hãy nói. Con nếu lời nói của mình tựa như dao chém, nói cho « chết cây, gãy cành » thì chẳng thà im lặng lại là vàng đó em.

Trong cái kiếp sống ngắn ngủi này, em cố nhớ lời của một người xưa đã nói: « Hãy để cho mọi người thấy sự hiện diện của ta trên đời là điều may chứ không phải tai họa của họ ».

Nhớ được câu đó và áp dụng câu đó trong đời sống, em sẽ thấy Thượng đế sẽ dành cho em nhiều phần thưởng rất lý thú em 2.

CẠ ĐỒ PHƯƠNG KHANH

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

tin... tin... từng hồi là đầu dây kia
mắc có khách khác. Chờ lát em
quay lại. Nếu thấy chuông reo em
chờ nếu reo tới 10 hồi mà không có
người nhắc lên thì chín chục phần
trăm là bạn không có nhà. Nên rằng
chờ thêm vài hồi vì có thể bạn ở xa
mấy chưa kịp chạy tới.

Nói chuyện trong điện thoại nên
ngắn, gọn và rõ ràng. Các điều
cần nói nên ghi ra giấy sẵn để
khỏi quên, vừa khỏi mất thì giờ bạn
phải chờ đợi.

Nếu gọi lộn số của người khác,
em chỉ nên nói: "Xin lỗi ông, bà",
rồi cúp ngay đừng làm uổng phí thì
giờ người ta.

Có khi ta gọi điện thoại lại bạn,
đúng lúc bạn đang có chuyện cần
giải quyết, hoặc chuyện bực mình,
hoặc cần đi gấp, mà vì lịch sự, bạn
không nói ra. Vậy ta phải rằng
sao khỏi phiền bạn mà kể lể con cà
con kẻ.

Điện thoại chỉ dùng để liên lạc
với nhau trong các trường
hợp cần và cần tất Ràng đừng
nên nói dài trên 3 phút. Và nhất là
đừng cãi nhau trong điện thoại. Lời
nói qua máy đã sai thanh âm đi,
mà lại còn cãi thề thốt lên thì khổ
tại bạn làm các em ơi.

CƯỜI

ĐI CẦU

Ba kể cho Tư nghe:

— Biết không, tao vừa cầu được
con của bự làm.

Tư vẽ một vòng tròn xuống đất,
và hỏi:

— Bự thế này không?

— Ờ, con của của tao, sao mày
chỉ vẽ có cái mặt?

TÔI MUỐN

PHẠM HOÀNG MINH SƠN

Tôi muốn làm mây
Ngao du đó đây
Nhìn nước non nhà
Đẹp tựa vóc hoa
Tôi muốn làm sao
Nhìn trời xanh lam
Với cỏ cây già
In bóng xanh xao
Tôi muốn làm gió
Rung động cành hoa
Tung bay lọn tóc
Mây trời bay xa
Tôi muốn làm suối
Êm như mẹ hiền
Tràn đầy thương mến
Yêu thương triển miên

hạ buồn

Con bướm nhỏ lượn quanh
mùa hạ về cỏ xanh
nhớ nhung nhiều kỷ niệm
nhẹ nhàng gió lướt nhanh

một mùa hè thật buồn
xa bạn, xa người thương
xa mái trường rêu phủ
thầy, cô cũng vắng tăm

phương này em trông về
ngoài trời mưa lẻ thê
nghìn trùng trong vương vấn
phiên khúc hạ náo nê.

THUY MINH QUÂN

thơ

cho

VƯỜN
HỒNG

TÔI YÊU

Tôi yêu đồng lúa miền Nam,
Yêu con sông rộng, yêu hàng dừa
xanh.

Yêu xe thô mộc yên lành
Trên đường khúc khuỷu gặp ghềnh
xóm quê

Tôi yêu đồng cỏ nắng se,
Nhà rơm trống trải, chiếc ghe bập
bênh

Tôi yêu nắng loá châu thành
Trận mưa ngán ngủi, gió lành hiu hiu
Nơi đây tôi mến thương nhiều
Miền Nam nước Việt mỹ miều làm
sao!

TRẦN VĂN ĐỀ

CÁC EM HỌC SINH

(miễn lẵng các em trường T.H.C.Q.)

Trống trường đã điểm vội vàng,
Chim non vỗ tổ từng đàn kéo nhau
Sắp hàng từng kẻ trước sau,
Mắt nai ngơ ngác nhìn nhau cười cười.

Sắp hàng vào lớp từng người,
Em trường lớp vội buông lời nghĩ nghĩ
Học trò im lặng trang nghiêm,
Dang tay từng bước lên thăm vào trong.

Ước mong em bé tôi ơi,
Thơ ngây mãi mãi, vui vui hoài hoài
Ước mơ em siêng học bài,
Em ơi! Tôi biết nói lời gì cơ??

TRẦN THY LỆ KIM

Đôi mắt nai

Sáng qua đi tiễn bạn về
Bỗng đâu em thấy tràn trề niềm vui,
Oí sao đôi mắt sáng ngời.
Mắt nai khẽ chớp rồi cười với em

Nhi

Những cánh mây trên nền trời trôi thật nhanh, như sợ hãi cái nắng gay gắt của mặt trời chiếu xuống, thỉnh thoảng ngọn gió nhẹ thoảng qua, làm nhẹ được sự nóng bức của mùa hạ đi.

Dưới bóng mát cây chuối, mẹ con gà ác đang thiếp ngủ, gòn trong cái lỗ do chị ta đào lên, hai con mắt chị lim dim, cái đầu thỉnh thoảng lại gục xuống như ngủ gục, các chú gà con nằm cạnh mẹ, mò những con kiến nào vô phúc mà chạy ngang đó, lều lều rúc vào người mẹ như sợ lạnh.

Tiếng kêu quạc, quạc của đàn vịt đang đùa giỡn dưới ao, con chạy lên bờ ria lông, cánh, con xuống ao ngụp lặn, vùng vẫy thỏa thích dưới ánh nắng thiêu đốt của trưa hè. Một lúc sau chúng kéo nhau đi nơi khác mặt nước ao trở lại yên lặng, thỉnh thoảng hơi gợn sóng li ti bởi cơn gió thoảng qua, hoặc vẽ những vòng tròn trên mặt hồ khi chiếc lá rụng xuống.

Hai con chim sắc ở vút bay xuống bờ hồ, chúng đứng lại nhìn trước nhìn sau rồi nhảy từng bước ra hồ uống nước, một đàn năm bảy con khác xa xuống, nhưng lần này chúng mạnh dạn hơn hai con trước, vì cảm thấy được an toàn. Mặt hồ lại xao động, chúng tắm rửa, đùa nghịch với nhau như bọn vịt lúc nãy; Bỗng một chiếc lá chợt rụng xuống, làm chúng sợ bay cả lên cây, lúc sau không còn động tĩnh gì cả, lũ chim lại đáp xuống tiếp tục đùa giỡn.

muôn hồng nghìn tía

Mẹ con gà ác lúc nãy bây giờ có thêm được chú gà trống nhập bọn đi kiếm ăn, bọn gà ý có gà trống đi cạnh mình nên đi sâu vào trong bụi cỏ hoang um tùm, lũ gà con luôn miệng chirp chirp như mừng rỡ, gà mẹ giờ này không còn phải lo sợ bọn điều hầu quái ác nên tự do đào bới, một con giun đất bị cào bật lên mặt đất, lũ gà con xúm lại giành giật, con có bộ lông vàng nhỏ nhất, nhưng lanh lẹ nhất đã ngoa được con giun và cầm đầu chạy, lũ gà còn lại rượt theo bên gót, chú gà kia chạy lách qua những bụi cây leo rậm rạp, nhưng bọn kia cũng không vừa vẫn rượt theo tới cùng, nếu chú kia sợ ý một chút thì miếng mồi sẽ vào miệng chú khác ngay, lát sau bọn gà kia bị lạc hướng đứng ngơ ngác kêu chirp chirp. Ở đây chú gà con bé nhỏ đang cố nuốt trôi con giun dài hơn người chú. Gà mẹ vẫn thản nhiên cào bới, nếu được miếng mồi mà không có mặt các chú gà con thì chị ta ăn ngay. Tên gà trống trông vẻ mặt lãnh đạm, hình như không cần biết việc gì cả, đứng quanh quần nơi mẹ con gà, ngược mắt nhìn bên này, bên kia, như trông chừng bọn điều hầu, thỉnh thoảng lại đập cánh gáy te te, hoặc lấy chân cào lấy lẹ trên đất, chú vẫn luôn tỏ ra mình hùng mạnh che chở cho mẹ con gà kia, nếu có gà trống nào lần la lại mẹ con này thì chú sẽ tỏ ra ngang tàng đối với chú gà trống kia, cốt để cho mẹ con gà này tin cậy hơn, hoặc để chứng tỏ sức mạnh của mình cho nên nhiều khi xảy ra những cuộc đá nhau chỉ tít.

TA TÍ
(Phạm Quang Chính)

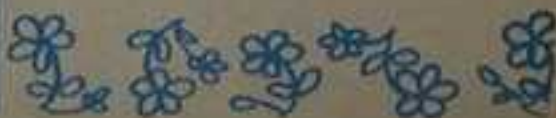
BỊ
PHẠT

(Viết theo tâm sự của Lan, bé Lan !)

Em ốm cấp cắt bước ra về mà lòng buồn vô hạn. Hai vai như trĩu nặng xuống, các bạn em nhìn em mai mỉa, mím môi. Em nhìn chúng nó em cười, nhưng chúng nó quay mặt đi chỗ khác, thế là em cô độc. Cũng là vì đêm qua em mải mê xem cái lương nên em quên đồ bài đi học. Sáng dậy em lại đi học trễ nên em bị cô cho «đê rỏ» và phạt quì. Em xấu hổ ghê nơi khi nghĩ đến điều đó. Trời ơi! Chỉ vì có một chút mê coi mà em đã mang tội với ba mẹ, với thầy cô và xã hội. Em ngược mắt nhìn trời như tức tưởi, như thề hứa hẹn rằng em sẽ không còn dám tái phạm như vậy nữa.

Ngày mai... em phải về nhà học bài để em lấy điểm, em nghĩ như vậy nên đi thật nhanh về nhà. Em mím cười chờ đợi ngày mai. Ôi! Ngày mai... hãy đến với em, em đã hứa em học bài đấy.

TRẦN THY LỆ KIM.

THẦY TÔI...

Sau khi rời mái trường thân yêu tôi đã mang biết bao kỷ niệm êm đềm và hình ảnh kính mến của thầy tôi. Với cái tuổi thơ ngây tôi tưởng sẽ được ấp ủ hình ảnh đó mãi trong đáy lòng... cho tới khi tôi trưởng thành cuối cùng.

Như vậy cùng với mỗi thời gian và sự ràng buộc của cuộc sống thực tế, hình ảnh của thầy tôi nhòa dần trong tâm khảm. Cho tới hôm nay, khi trở về nơi chôn nhau cắt rốn, đi qua cái cổng bằng tre nhìn mái trường nhà tranh cũ nổi lên mình dưới những cây tre xanh, hình ảnh thầy tôi với thân hình ốm yếu, dong dỏng cao với mái tóc hoa râm, vệt sáng lại trong lòng tôi với niềm thương tiếc quặn đau. Qua lời hỏi thăm của một người bà con, tôi được biết thầy tôi đã qua đời từ mấy năm nay, sau một cơn suyễn giữa một đêm mưa gió dữ dội. Lòng tôi nao nức, tôi đứng lặng người nghe tiếng nức nở của tâm hồn.

Trước khối lam quyền trong căn phòng bé nhỏ và trước cái bàn thờ bụi đóng từng lớp, tôi không khỏi bồi ngùi thương tiếc. Tuy tôi đã cố trấn tĩnh để khỏi bật ra tiếng khóc tôi vẫn không đủ can đảm để ngăn đôi giọt lệ vừa tràn ra từ khóe mắt.

Và nước sự xúc động của tâm hồn tôi hình dung thấy đôi bàn tay gầy guộc của thầy tôi, cái ngày thứ nhất tôi đi tới trường làng để học. Thầy tôi cúi xuống sát mặt tôi nghiêng người dạy cho tôi chữ a, b, c viết bằng bút chì trên cuốn tập. Tôi còn nhớ những lúc thầy tôi ôm ngực ho sù sụ sau mỗi buổi phải quát tháo hơn là dạy. Bây giờ những kỷ niệm nhớ nhất ấy đã làm cho tôi rưng rưng muốn khóc...

HUYỀN LINH VU
(Nhóm HOA MỚI)

MÂY HOÀNG HÔN

TRẦN THỊ MỸ DUNG

Hoàng Thy thương mến,

Thế là ngày mai mây đi thật rồi hả Thy. Chông quá Thi nhi? Bốn năm học giờ tao thấy ngắn ngủi làm sao ấy! Thế là thật sự xa nhau rồi hả Thy. Tao nghĩ, ầu đó cũng là định mệnh. Định mệnh đã xui khiến tao và mây quen nhau, thân nhau và thương nhau như ruột thịt. Rồi cũng chính định mệnh xui khiến tao và mây phải xa nhau. Mây có tin là có định mệnh không? Hôm qua lúc giảng bài cô Việt Văn có nói: «Tất cả mọi việc trên đời này không có gì tồn tại cả mà hầu hết đều chịu luật đào thải của tạo hóa». Thật thế Thy à! Như mây biết đó mọi vật từ vật chất đến tinh thần có gì là vĩnh cửu đâu? Nhưng tao muốn mình phải đi ngược lại với định luật của tạo hóa, mình phải giữ một cái gì để nó tồn tại mãi, mây biết vật gì không? Đó là: Tình bằng hữu. Bốn năm chung học chẳng lẽ mình không lưu lại được gì. Mây ra đi mang theo hoài bão của tao lẫn mây tuy không to tát nhưng cũng chẳng dễ đạt thành. Cứ ôm hoài bão của mây vươn lên đi: Mơ ước làm văn sĩ. Cũng như mây ước vọng tao cũng tâm thường: Một cô giáo làng. Có lần mây hỏi tại sao tao thích làm cô giáo miền quê thế? Tao chỉ cười không đáp. Giờ thì đi vắng đã qua, tương lai dần dần lôi kéo tới. Biết đâu sau này mây chẳng trở thành một nhà văn nổi tiếng, biết đâu tao lại chẳng là một cô giáo nơi miền heo hút nào đó. Lúc bấy giờ nhà văn sẽ đi thăm cô giáo ở một miền cao nguyên lạnh lẽo, hay thôn trang heo hút với ngôi trường lều tều vài ba lớp học? Mây có nhớ những buổi chiều không Thy? Những buổi chiều ngồi trong lớp nhìn ra bầu trời, hoàng hôn xuống thật chậm, mây giăng thật thấp. Tiếng chuông chùa ngân vang, những chiếc lá bàng thì nhau rơi rụng. Mây ngồi nhâm nhâm đọc bài «Lá rụng» tao, mây càng cười, hai đứa bị cô phạt hôm đó. Những chiếc lá rụng nó có còn nhớ cội rễ về? Hay trở về để nhìn

thấy sự tiếp nhận lạnh lùng của cội rễ? Đừng như chiếc lá Thy nhé!!! Tao vẫn nhớ hoài những buổi học đêm, ngủ gà, ngủ gật tao đánh thức mây bằng cái nhéo thật đau. Mai một mây đi rồi, một mình tao ngồi đó nhìn lá vàng rơi, nghe chuông chùa vang vọng, nhìn mây hoàng hôn phủ kín bầu trời, có hôm như buồn, ừ đột... Thời gian qua như bóng câu cửa sổ, giờ tao xin gói gém tất cả những hình ảnh đó bằng hai chữ triu mến, thiết tha: KỶ NIỆM.

Mây nhớ mang theo cánh hoa ngọc lan ép khô tao đã tặng mây hôm trước. Loại hoa mây thích nhất, hoa đã tỏa hương, biến thành màu vàng úa. Mong sao tình bạn giữa tao và mây không chóng tàn như hương hoa ngọc lan Thy nhé!

Mai mây đi tao không mong gì hơn là thực hiện được giấc mộng mà mây hằng ôm ấp. Nhất là giữ mãi cánh hoa ngọc lan và nhớ mãi những buổi chiều có mây hoàng hôn, giăng kín vùng trời thương nhớ, vùng trời thiết tha của hai đứa...

TRẦN THỊ MỸ DUNG

G.L — Hoàng hôn 71

ngà ngọc

Khi trên tà áo lụa
nhưng nhớ trong tuổi ngà
Buồn nhớ chuyện ngày xưa
mà khoé khoé âm ba.

Em đợi những buổi chiều
mây tím rất mong manh
mưa sẽ về thật nhiều
Cho tròn tóc cổ xanh.
Đón nhẹ bước thời gian
như một sợi tơ mảnh
Chiều chiều trên không gian
Chim uốn nắn bay nhanh
một chiều mây trở về
mây xây thành đắp lũy
Ngà ngọc không nào nỡ
Và không quá ế chờ.

KIM GIAO

BÀI LUẬN

hay nhất lớp

Đề: Tả một khu vườn
cây ăn trái

Trường: Hoàng gia Huệ

Lớp: 8

Sĩ số: 85 H.S

Tên: PHẠM THỊ CẨM HỒNG

Sau một niên học thử thách, em được lên quê ngoại nghỉ hè. Từ thành phố tấp nập xe cộ, xa hoa bóng bẩy cho tới cảnh quê ngoại thanh tịnh, không có sự thù ghét. Em thấy dễ chịu vô cùng. Đặc biệt là sau gian nhà chứa thóc của ngoại em là một khu vườn trồng cây ăn trái.

Trái cây giờ này đang trở mùa nên cây nào cũng nặng trĩu những trái. Trưa nào em cũng ra vườn cùng các dì, cậu ra vườn ngồi dưới gốc cây vú sữa to lớn, có những tầng lá xum xuê, xoe ra bốn phía chiếm hết một khoảng vườn. Sau cây vú sữa là một dòng suối nhỏ chảy ngang vườn, nước suối trong xanh, bóng hàng dừa ngã nghiêng với những trái xanh mát lủng lẳng trên ngọn in sâu dưới mặt nước làm tăng thêm vẻ đẹp thơ mộng của buổi trưa hè. Gần phía góc vườn trồng một dãy cam, những quả cam chín vàng, căng ngậm ngĩa càng thích thú. Phía giữa vườn là một cây bưởi cao sừng sững, lá bưởi thưa thớt nhưng trái thì nhiều, thỉnh thoảng một vài đóa hoa trắng lấm tấm điểm xen qua kẽ lá và làm nổi bật giữa

đám lá xanh dờn. Những hàng cau cao ngất lia thia một vài buồng cau nhỏ với những trái cau li ti. Cây đào cạnh đấy có lấm tấm một vài bông hồng bốn cánh nhỏ nhỏ giống hoa mai, đó là những bông hoa nở, muộn nên chúng không kết trái. Đi dạo hết một khoảng vườn thì còn nhiều cây ăn trái thông thường khác như: ổi, xoài, mận, hồng, na...v.v... Thế là em đã được hưởng một năm với ba tháng hè vui nhất.

Khi ra về, em còn nhớ lại vườn cây ăn trái phảng phất mùi hương cau, hàng dừa xanh con suối nhỏ ẩn khuất trong óc em mãi. Bây giờ đã học được mấy tháng, nhiều khi em nhớ lại vườn cây ăn trái xanh tốt thủa nào.

LỜI PHÊ của Giáo Sư:
Khả, chăm. Có triển vọng

ĐIỂM: 15/20

Trường: Nguyễn Khắc Hiếu
— Biên Hòa

Lớp: 5D

Sĩ số: 52 H.S

Tên: ĐOÀN XÂY CÀN

Đề: Tả ngôi trường cũ

BÀI LÀM

Sáng nay là ngày xin vào lớp một công lập, tôi dẫn em tôi đến trường tiểu học xin ghi tên vào học lớp một. Trong dịp này tôi gặp lại ngôi trường cũ mà lòng tôi đã lui tới trong năm năm trời học tập.

Nay đã ba năm rồi, trường phát triển thêm vài lớp nhưng mái đã rêu phong thường được xây cất trên khu đất rộng rãi và cao ráo, gần chợ tỉnh lỵ, cạnh sông Đồng Nai, nên thật là mát mẻ. Cổng trường, là hai cột gạch to, đôi cánh cửa bằng sắt với một tấm biển hiệu dài, mang hai dòng chữ lớn: « Trường tiểu học cộng đồng Nguyễn Khắc Hiếu ». Xung quanh trường được giới hạn bởi hàng rào tường và vì sắt trông rất ngăn nắp. Sân trường khá rộng đủ cho học sinh ra chơi, lại có đám cỏ xanh mát, những chậu kiểng, cây che bóng làm tăng thêm vẻ đẹp ngôi trường. Giữa sân có dựng một trụ cờ cao, mà hàng ngày chúng tôi tề tựu xung quanh, đứng nghiêm làm lễ chào quốc kỳ. Năm nay trường có mười hai phòng học, tức là hai mươi bốn lớp. Lớp nào cũng khang trang, sạch sẽ, có trang trí những tranh ảnh rất đẹp mắt.

Tôi làm sao quên được những lúc vui cười cũng như nỗi đôi hồn với bạn, nhất là kỷ niệm năm học đầu tiên một cậu học trò bé nhỏ như những đứa trẻ bây giờ, khóc la, chạy theo mẹ ta về, như những con ngựa bất kham. Nhưng rồi thời gian lặng lẽ qua mau, tôi đã quen với nếp sống học trò, đã có nhiều thằng bạn thân nhất là Hùng, Tuấn, Thi. Ngày nào chúng tôi cũng vui đùa với nhau bên gốc phượng. Bây giờ tuổi thơ đã qua mau như một giấc mộng, và không còn lại phút giây thân tiên của đời ấu thơ...

Tôi còn nhớ nét mặt dịu hiền của cô giáo lớp một cũng như những lời khuyên răn ân yếm đi in sâu vào trí óc tôi. Thử hỏi có ai không bồi hồi cảm động vì phải xa thầy cô, bạn bè cùng với mái trường thân yêu đã bao năm.

LỜI PHÊ của Giáo Sư:
Văn khá xuôi, trôi chảy
ĐIỂM: 7/10

Trường: TRUNG VƯƠNG
Lớp: 6 P1
ST số: 60 HS
Tên: Hoàng Thị Bích Vân

LÂM-TUYỀN
HUY-TRÂM

Đề: Hãy tả lại người đầy tớ giúp việc trong gia đình em

BÀI LÀM

Chị Thu giúp việc cho ta ba má em đã sáu năm nay: chị trạc độ hai mươi lăm tuổi, vóc người bé nhỏ nhưng khỏe mạnh và nhanh nhẹn.

Mặt mũi chị sáng sủa đầu tóc luôn luôn gọn gàng. Đôi bàn tay chị thon đẹp nhưng vì dầm nước hơi nhiều nên da tay chị nứt nẻ nhiều chỗ. Bàn chân chị to và chắt kẻ ngón lúc nào chị cũng bôi thuốc đỏ vì chân chị cũng dầm nước suốt ngày nên nước ỉa. Chị Thu chăm chỉ lắm, thức khuya, dậy sớm chị làm đủ mọi việc trong nhà... Chị lễ phép và thật thà nhiều lần chị thấy tiền của mẹ em để quên đưa giặt hay đánh rớt dưới gầm giường chị đều mang trả lại.

Làm việc vất vả như vậy nhưng lúc nào chị cũng tươi cười vui vẻ, gia đình em ai cũng quý mến chị, coi chị như người trong nhà. Ngoài tiền công mỗi năm tết đến Ba Mẹ em còn thưởng cho chị một số tiền xứng đáng.

LỜI PHÊ của Giáo Sư:

Khá

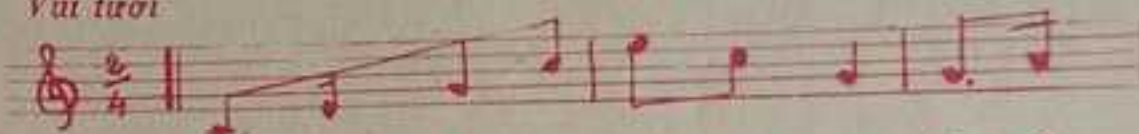
ĐIỂM LUẬN: 18

Tập viết: 1

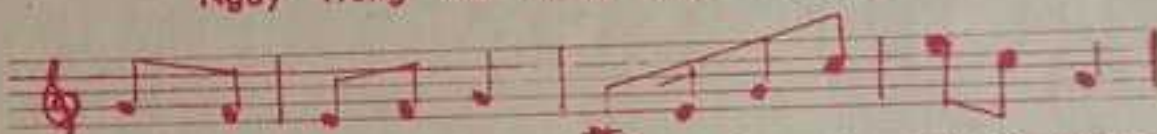
TRUNG THU RƯỚC ĐÈN

Nhịp nhàng

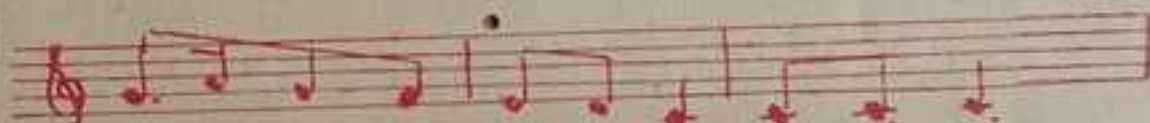
Vui tươi

Ngày Trung Thu trăng sáng vô cùng. Ta nói

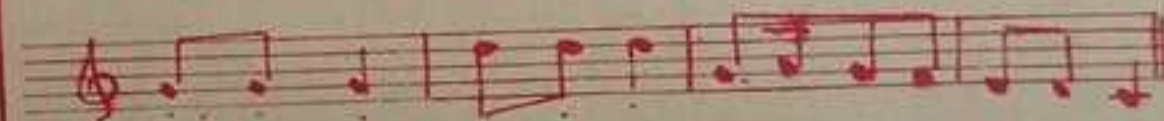
nhau rước đèn Hoa Đăng. Kia xe hoa đua rước trên đường.

Vui múa ca trông thu tung bừng. Đèn thêm thừ,

sáng màu tím. Bầy hàng chơi dưới trăng mùa Thu.

Đèn tàu bỏ lung linh xanh. Bao bé thơ hát vui trăng tròn.

CƯỜI

CÂU HỎI:

Một nhà bác học đại tài vừa đọc điện văn nói về tai hại của thuốc lá. Ông ta hỏi:

— Có ai, muốn hỏi gì thòm thòm?

Một giọng nói:

— Có tôi ông có thể cho xin tí lá được không?

KHÔNG BÀNG LÒNG:

Ông đại tá nói với một người lính:

— Anh nếu anh Ba chịu bớt uống rượu, tôi sẽ cho anh lên chức Trung sĩ.

— Tôi không thích vậy, thưa đại tá.

— Tại sao vậy?

— Tại vì, khi tôi uống rượu, tôi tưởng tôi là Đại tướng.

THUẬT NÓI

Muốn có tiền trước mắt, phải để dành nó sang một bên.

DANH TỪ KỸ THUẬT

Thằng bé con ông thợ điện, khóc ròng trong vườn. Người ta hỏi nó:

— Tại sao cháu khóc?

— Tại cháu vừa bắt phải một con ong, mà nó không cách điện.

VỀ TRỞ:

Vợ một tên trộm gọi đầy nói đến tòa án và hỏi:

— Chồng tôi bị xử án bữa nay.

Ông có biết anh ta sẽ về trở bữa cơm chiều nay hay không?

— Có bà ạ, hai năm.

CHUYỆN GIA ĐÌNH TÔI

THÙY LIÊN

Gia đình tôi vốn là một gia đình đông con (8 người) lẽ dĩ nhiên nề nếp là có ồn ào. Ba mẹ tôi thường than van: « không biết lúc mô tao mới thấy yên, khi mô cũng ào ào, be be cả ngày cả đêm, có nước tao điên cái đầu vì mấy cái miệng của tụi mi ».

Tụi tôi gồm bốn trai và bốn gái. Vì sà sà với nhau, đứa lớn cách đứa kế chỉ có cái đầu nên tụi tôi chẳng biết nề nang là cái gì cả. Tuy đứa nhỏ kêu đứa lớn là anh là chị nhưng đến khi đánh nhau thì ôi thôi đủ các « môn võ » học lóm đều được đem ra trổ tài hết.

Mỗi buổi sáng, trước khi đi học là cả một náo động kinh khủng. Đứa này thúc đứa kia, đứa kia giành khăn đứa nọ, chúng tôi như cá là một bầy giặc! Chị tôi là người dậy trước nhất, chị lo đi xếp một dãy « bót » đánh răng, treo một dãy khăn cứ như là bán hàng nhưng đến lúc tụi tôi dậy vẫn cứ tranh nhau như thường. Đến phiên ông anh (kể chị tôi) đi mua đồ ăn sáng. Vừa đi mua về ông ấy vắt một đồng tung toé trên bàn: nào là bánh mì, nào là chả, bơ, đường... vân vân trên bàn rồi bỏ đi... ngủ lại. Thật là một nhọc khi tôi phải đi đánh thức ông ấy dậy đi học. Ông lồm qua lồm lại, ú ớ ở, ngồi dậy đại mắt rồi lại nằm xuống. Mẹ tôi phải hét toáng lên: « Tụi mi cứ ăn hết đồ ăn của hân đi » không cần lập lại lần thứ hai, anh tôi giật mình cái độp, lúng búng trong miệng: « Á con dậy đây nè, một ghê, đứa mô ăn của ta là chết » vừa nói ông vừa đứa cái nắm tay ông lên. Cả nhà phì cười vì cái tật tham ăn của ông anh dù năm ni ông sắp bước lên « ngưỡng cửa đại học ».

Bây giờ tôi xin lần lượt giới thiệu từng khuôn mặt trong gia đình tôi: trước nhất là bà chị tôi, chị Ty (tên ở nhà) Chị tôi là một người con gái nhan sắc vẹn toàn (chả thể làm

ông đi theo mỗi khi bà ấy ra đường) nhưng bà lại có một cái tật vô cùng nữ tính: tình ăn hàng. Mỗi lần nghỉ học mẹ tôi sai chị ấy đi chợ. Khi về không thể không có vài bọc chè, vài quả ổi thì không... chịu được. Tôi lại là con gái (ác thay) nên đồng sở thích với chị ấy. Hai đứa cứ gặm nhấm cả ngày khiến cho ba tôi phải gât gông:

— « Con gái (lại con gái) con lừa chi mô, ăn cả ngày không cho mọc da non, tao mà còn thấy nữa thì tụi mi biết tay tao ». Tôi thì thầm « tay ba như ồm Ty hê » Hai đứa lại tùm tùm cười thầm rồi cố tật lại hoàn cố tật.

Đến anh tôi, ông í như tôi đã nói ở trên, năm nay cũng đã lớn vì thể chuyện gì có vẻ đàn ông con trai tí ti mẹ tôi đều rêu tên ông í ra. Ví dụ như hôm nọ chiếc xe Honda của ba tôi sao tự nhiên kêu to. Ba tôi mới nhờ anh í ra sửa. Không hiểu ông trở tài ra sao chiếc xe kêu to hơn nữa, lại gât gât gù gù như sắp chết khiến ba tôi hôm đó phải lết bỏ đi làm. Vì là anh lớn nên tụi tôi tha hồ bắt ông í chịu chuộc. Nhất là mấy đứa nhỏ. Bài toán làm không ra, vô đơn, ngồi viết hư, mực lạt, cặp tập bị lỏng, đứt quai là a-lê hấp chúng rêu anh tôi. Nhiều lúc ông í nổi cơn vút đồ chúng luôn không thêm sửa sang hay đi mua gì cả. Tưởng thế là yên với chúng đâu, chúng lộp nhàu lên kiện với mẹ tôi. Thế là một màn « cái cách diễn địa » của mẹ tôi dành cho anh tôi được phát thanh: nào là « anh lớn mà không giúp đỡ gì cho em út cả, anh không thương em, anh... »

CUỘC THI SÁNG TÁC

Anh tôi phải bịt lỗ tai chạy lên gác nằm nhưng không quên củ cho tụi nhỏ mỗi đứa một cái.

Bây giờ xin nói đến cái « tôi ». Tôi năm nay mới có mười sáu tuổi, đẹp nhất của đời con gái.

Nhưng đối mí tôi thì chả đẹp tí nào. Vì phải lo cho 5 đứa em sau nên tôi mệt kinh khủng. Cứ cách một tuần tôi phải đi chợ thay cho chị tôi. Đi chợ là cả một cực hình đối với tôi nên khi đi, tôi phải « xin ý kiến » của tụi nhỏ xem chúng muốn ăn gì vì nếu lỡ có món nào chúng không thích thì tôi bị lán gay. Lo cho chúng ăn đã khổ thế, lo cho chúng đi học lại càng khổ hơn con Lan và con Bé mới hề tí mớ đã biết điện. Chúng lựa quần áo đưa cho tôi đi ủi hề nhần một tí thì mặt chúng lại càng nhần hơn. Khổ nỗi tôi ghét ủi đồ nhất, mồ hôi, mồ kế chày róng róng, nhưng đã xong đâu tôi lại còn phải đi ủi cho tụi con trai nữa chớ. Vì thế mỗi khi đến tuần lễ tôi phải làm việc tụi nhóc gọi đó là tuần lễ dài nhất và gọi tôi là bà « Nhần nhỏ » vì hay nhần nhó quát tháo.

Mấy tên sau dù còn nhỏ nhưng mỗi tên có một cái tật chả đáng yêu tí nào. Kế tôi là tên Dũng. Không hiểu nó sinh thế nào mà bị giờ nó ồm nhom ồm nhách cứ như là cây tằm. Tuy ồm vậy nhưng cái tính tham ăn (anh nào em nấy) của nó có thể liệt vào hạng vô địch. Đến mỗi bữa ăn, hân ta lấy một cái bát to tương (thường dùng để đựng canh) đổ cơm vào rồi dòn vào bát nó tất cả các thứ đồ ăn bữa đó mỗi thứ một ít rồi lên gác vừa ăn vừa đọc sách truyện hoặc báo hay bất cứ một cái gì có thể đọc được là nó vơ gọn. Nó có cái lạ là bao giờ ăn đủ bất cứ cái gì cũng có sách báo để đọc. Đến phiên tên Phong (kể Dũng) thì là một tên « ghiền » vì nó luôn luôn đầu tóc rối nùi, quần áo sộc sộc chần

tay lúc nào cũng bận vì thế nó có tên là «ghien» như bị nghiện thuốc phiện. Nhưng nó có cái tài là vẽ máy bay giống không thể tả được. Nó lại dành dụm tiền mua một lô sách vẽ máy bay, vài chiếc máy bay tí hon, thu thập tất cả các hình ảnh có máy bay. Nó thường lên gác ngồi vẽ đến nỗi vô học nó quên nào cũng có hình máy bay, không trang đồ cũng trang chót...

Những đứa sau, kể Phong là Hương cũng ốm nhom và như ông cụ non dù mới tám tuổi, bên con gái thì có Lan em Phong (nhỏ hơn Phong 1 tuổi) có tính làm đom và điệu không chế được và kể Lan là bé Ty lúc nào cũng nhong nhẻo lại có tương lai giống hai bà chị là phát phì vì ăn hàng.

Những người khách đến nhà tôi thường khen lấy khen để là nhà tôi có phước đông con đông cái. Tôi thì không biết thế nào chứ mỗi khi là chủ tại tôi mà tôi thường nói: «thiệt là vô phước mới có một lũ súc như tại đây».

THÙY LIÊN

38 Bis Độc Lập Đà Nẵng

BÀI DỰ THI SỐ 45 BÀI CHỌN ĐĂNG SỐ 7

DƯỚI MÁI GIA ĐÌNH

H.T

Gia đình bé Lan hôm nay nhộn nhạo ghê đi. «Mấy bà biết sao hông? Ân mừng anh Huy đậu tú tài...mấy nhí, à bé nhớ rồi, tú tài đời 1 mà. Chà, trông cái mặt chàng ta cứ vênh lên trông phát ghét. Ấy vậy mà còn ỉa mảng và... sai vật cả ngày. Mớ miệng là có chuyện ngay:

— Lan, vào phòng lấy cho anh cây đàn, mau lên.

Hoặc:

— Con Hoa đâu rồi, đi cho tao cái áo sơ mi coi.

Chị Hoa đang lật rau nghe ông anh Cả sai bên nùi sùng:

— Làm gì thì từ từ chớ, anh đi đâu mà hồi dữ vậy, người ta mắc việc chờ bộ rảnh lắm đó. Sao anh không đi lấy đi.

Anh Huy oang oang cái miệng!

— Tao đang dọn dẹp mà, bỏ nhờ mày một tí không được sao.

Chị Hoa chưa kịp đáp lời thì anh Huy đã dịu giọng:

— Thôi, tao tưởng mày rảnh. À, chiều nay đi xi nê không, tao bao?

Cả ba đứa! bé Lan, cu Thanh, Bé Ly nhao nhao lên:

— Cho em đi với anh Huy

— Chị Hoa dẫn em đi nữa nhé!

Chị Hoa trừng mắt làm cả bọn im rờ, không dám «hớ hớ» (mấy bồ này chị Hoa có biệt danh là bà chàng lừa đó). Chị tiếp:

— Thôi đi anh ơi, ai mà thêm, ở nhà đọc truyện nhìn mưa rả rịch mà sướng hơn, hành hạ làm chi cái thân giữa trời mưa gió cho cực.

Anh Huy nổi nóng cắt ngang lời chị Hoa:

— Mày không đi thì thôi chớ ai mượn mày dạy khôn tao hả.

Chị Hoa cũng không vờ:

— Em dạy khôn anh hồi nào, lằng xẹt.

Anh Huy tức quá hét lên:

— Mày nói tao lằng xẹt hả. Coi chừng à ghen.

Có tiếng má dưới bếp vọng lên:

— Làm gì mà la hét om sòm vậy bấy. Hoa xuống má biếu, còn thằng Huy lo dọn dẹp nhà cửa đi.

«Chiến tranh» đang hồi gay cấn đã vội tan rã. Hai địch thủ bỏ đi sau khi tặng cho nhau một cái nguyệt dài... ghê rợn. Bé quăn nói là tính anh Huy nóng nảy ghê lắm nhưng cũng dễ làm hòa: chị Hoa thì khỏi nói, dữ không bằng ai, Bé Lan, Cu Thanh, Bé Ly thì vẫn còn con nít nên biết sợ người lớn rồi (Mấy bồ chấy ngứa chưa).

«Keng, Keng, Keng...» đồng hồ trên tường gõ mười hai tiếng là cơm nước đã xong xuôi hết, chỉ còn đợi vị chủ tọa về là «a lê hấp»... cầm đũa liền.

Mấy phút sau, có tiếng xe ba vè, cả nhà náo lên. Người mừng nhất là... Anh Huy đấy. Mấy bồ biết sao không? Chỉ vì từ sáng đến giờ cậu cả nhà ta chẳng có tí gì trong bụng để lót lòng cả. Đó là tai hại của một đêm thức khuya tán gẫu với bạn bè. Mãi đến mười giờ sáng mới thấy anh ấy từ trong mùng chui ra. Chưa kịp ăn sáng thì trận «đau vô mồm» xảy ra và..., nên đành nhịn để chờ cơm trưa. Thế rồi bữa cơm diễn ra trong bầu không khí vui vẻ, riêng anh Huy với chị Hoa nói cũng nhiều nhưng luôn tìm cách đá kích nhau. Sau bữa cơm ba đứa ra một đề nghị làm anh Huy và chị Hoa rầu rĩ hết sức. Ấy là:

— Chiều nay thứ bảy ba cho thằng Huy, con Hoa dẫn tại em bảy đi xi nê đó.

Bé Lan, Cu Thanh, Bé Ly vỗ tay tán thành đề nghị của ba làm anh Huy cũng bật cười, nhìn sang chị Hoa bốp gắp chị đang liếc anh Huy cười. Được cơ hội ngàn vàng anh Huy bên nói:

— Huê rồi nhé, giận hoài kỳ lắm Hoa à. Chị Hoa chỉ cười. Chiều hôm đó năm anh em nhà Bé Lan dắt nhau đi giữa phố vừa chuyện trò huyền ảo. Thiệt, họ đều biết rằng gia đình Bé Lan vừa xảy ra một cuộc chiến tranh làm sôi nổi dư luận quần chúng con nít trong... nhà.

Đà Lạt 20-08-71.

H.T

NHÂN TIN CÁC EM

Vì bài dự thi của các em gửi đến quá nhiều, nên để tránh trường hợp các em phải chờ đợi lâu mới biết kết quả cuộc thi, Tòa soạn quyết định sẽ khảo số nhận bài dự thi viết về GIA ĐÌNH THIÊN YÊU kể từ ngày 15-10-71 thay vì 15-12-1971 như đã loan báo. Các em ở xa, tòa soạn sẽ căn cứ vào con dấu của nhà bưu điện. Mọi cuộc thi sáng tác viết về KỶ NIỆM HỌC THƯỜNG SĨ sẽ tiếp tục theo sau khi Tòa soạn công bố kết quả cuộc thi thứ nhất. Ngay từ bây giờ các em hãy sửa soạn để tham dự với những bài đặc sắc.

Mong các em thông cảm với quyết định này của tòa soạn.

TRẦN VO' DƯA GAP VO' DƯA

• V. NGUYỄN

TỎ MƠ

TẠI SAO CÓ THỦY TRIỀU ?

Thủy triều là hiện tượng thay đổi mực nước sông ngòi, ao biển theo một hạn kỳ nhất định.

Khi mặt trời ở phía trên mặt nước, nghĩa là cũng ở trên không trung, chúng cũng có một sức hút về phía chúng, do đó nước dâng lên cao, người ta gọi đó là nước lớn.

Khi mặt trời và mặt trăng hợp với trái đất thành một góc vuông, ảnh hưởng của chúng tiết giảm lẫn nhau, nước bị rút xuống người ta gọi là nước ròng.

VÒNG TRÒN NGANG THÂN CÂY

Cây lớn lên được là nhờ những lớp mộc mới bao bọc thân cây càng ngày càng nhiều.. Thường thì những lớp mộc được cấu tạo vào mùa xuân màu sắc tươi hơn những lớp mộc được cấu tạo mùa thu. Vì thế, ta thấy trên mặt thân cây bị cắt có những vòng tròn đồng tâm, màu sắc đậm nhạt xen kẽ nhau rất đều đặn.

Nhờ vậy, người ta có thể biết được tuổi của cây bằng cách đếm các vòng cùng màu trên mặt thân cây bị cắt ngang.

NĂM VÒNG TRÒN TRÊN CỜ THỂ VẬN CÓ Ý NGHĨA GÌ ?

Năm vòng tròn màu trên cờ thể vận tượng trưng cho năm đại lục:

Vòng xanh da trời tượng trưng Âu châu

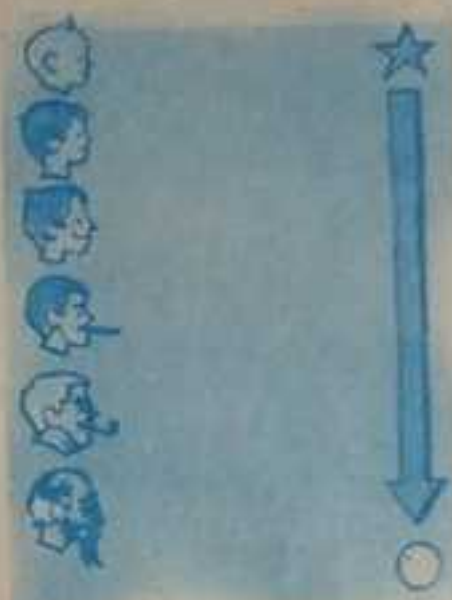
Vòng đen tượng trưng Phi Châu

Vòng vàng tượng trưng Á châu

Vòng đỏ tượng trưng Mỹ châu

Vòng xanh lá cây tượng trưng Đại dương châu (Úc châu)

Dấu hiệu này mang ý nghĩa rằng thể vận hội không phân biệt các Quốc gia, chủng tộc, màu sắc, tôn giáo, đường lối chính trị...

NĂM ÁNH SÁNG (QUANG NIÊN) LÀ GÌ ?

Các nhà thiên văn đã khám phá ra rằng vũ trụ thật bao la. Khoảng cách giữa các vì sao với nhau và với trái đất chúng ta xa vời vợi. Nếu chúng ta dùng mét hay ngay cả ki lô mét làm đơn vị để đo những khoảng cách ấy, chúng ta sẽ gặp những dòng con số dài lê thê rất bất tiện cho việc ghi chép, đọc và nhớ. Vì thế người ta dùng năm ánh sáng (quang niên) làm đơn vị đo lường.

Năm ánh sáng là đoạn đường mà ánh sáng đi trải qua với tốc độ là 300.000 ki lô mét một giây, dòng đã suốt 365 ngày (một năm). Đoạn đường này dài độ 460.800.000.000 ki lô mét (tức gần 10.000 tỷ ki lô mét).

Ngôi sao Sirius sáng nhất trên bầu trời của chúng ta, cách chúng ta 8 quang niên.

Có những ngôi sao ở xa đến nỗi ánh sáng của nó phải chạy thật nhiều năm mới tới trái đất.

Có những ngôi sao ở gần hơn. Khi ánh sáng nó khởi hành thì chúng ta còn bé tí teo. Khi ánh sáng nó tới mắt chúng ta thì chúng ta già lợm khòm.

Đáp thơ của em Thanh Nhã Mỹ thơ

Chà! một cái ống nghe mà ở dưới đó giá đều ba trăm đồng lận, mắc dữ hôn, tội nghiệp em tôi đã không có tiền thì chớ mà họ còn bán mắc. Đúng rồi em trai của anh mua cái tách sóng OA 70 đúng ngay bong không sai một ly ống cụ nào hết. Coi chừng làm sai dây nên không kêu. Tất cả các bạn em trên này họ làm kêu nhiều lắm. Họ viết thư về báo tin mừng cho anh tâm lưm. Ráng cố gắng cho Thiếu Nhi ở Mỹ thơ nhé

Đáp thơ của em Nguyễn Ngọc, Cần giuộc.

Quạt của em nếu anh đoán không lầm thì hiệu của nó là Ca lo, Ca liếc gì đấy vì em báo cáo cho anh biết là mua nó từ thuở còn Tây đô họ cơ mà. Nó kêu là phải, gồm sao em khai thác sức lực của nó kỹ thế. Thôi theo ý anh thì sửa bằng cách hay nhất là em nên đề nghị với ba mà mua 1 cái quạt mới thế nào chớ đó là thượng sách nhất, em chịu chưa.

Còn cái Tí Vi DENON của nhà em, em không nói rõ cho anh biết là 19 hay 12 Inches, chạy đèn điện tử hay bằng transistor. Nếu chạy đèn thì em phải đem đi bác sĩ ngay và nói rõ cho họ biết là thay cho tôi mấy cái Condensateur cho đến Vertical số 18 G V 8 nếu là máy 19 còn máy 12 thì thì đèn số 16/18 anh tin

rằng khi em thay đúng lời anh nói thì máy của em sẽ hết có căng lên ngay. Giá sửa độ khoảng 1.500đ. Còn mấy chữ viết tắt em hỏi anh sẽ nói trong những số tới nhé, thân mến.

Đáp thơ của em Hải Hùng Gò Vấp

Ti Vi National của nhà em bị mòn than ở Volume, phải thay.

Đáp thơ của em Đoàn xây Cần Biên hòa

Đài phát thanh ở Saigon mà khắp nơi trong nước đều nghe được là họ dùng những máy phát sóng mạnh để phát ra không gian những làn sóng điện từ.

Đáp thơ của em Nguyễn Công Viên 42/7 Huỳnh quang Tiên Saigon

— Em không thay được dây antene bằng dây antena rút vì yếu lắm.

— Tờ giấy ngăn 2 nửa củ khoai nên thay bằng miếng mica thì tốt.

Đáp thơ của một em ở 81 Phan bội Châu Nha trang

Chiếc Cassette Aiwa của em như vậy có thể là sợi dây Courroie bằng Cao su bị dẫn ra rồi, bệnh thứ hai có thể là cái motor bị hư rồi nên chạy không đều tua sinh ra tiếng lúc lớn lúc nhỏ.

Đáp thơ của em Nguyễn thành Sơn Phong Dinh.

Em hà tiện chữ quá như vậy thì làm sao anh giải thích cho em được. Ít nhất em cũng phải cho anh biết Radio hiệu gì transistor hay đèn kiểu gì chữ em viết như vậy thì anh biết đăng mô nào mà trả lời.

Đáp thơ của em Đỗ nguyên Thắng Đà lạt.

Ồi chu chơa đọc thơ của em từ Đà lạt gửi về mà thêm mặn trái hăm thấy mỡ. Mua ở Saigon không có em ạ, ở này này em viết thư hỏi bệnh Radio mà anh lại đi nói mặn TRAI Hăm rõ lắm cầm thật. Radio của em thôi chịu khó đem đi tiệm vậy.

Đáp thơ của em Lưu ngọc Thúy

Tí Vi Denon 12 của em vì ở mạch chạy Bình acquy có gắn thêm 1 cái silicon nữa nên khi em gắn nhầm cực điện sẽ không sao còn Sanyo sẽ bị cháy cầu chì ngay vì không có silicon nói trên. Tốt hơn hết chớ bao giờ gắn nhầm vì như thế máy dễ bị hư lắm đấy nhé.

Đáp thơ của cháu Hoàng Hương Saigon

Đề làm, Tí Vi của nhà cháu hồng có hư gì ráo trời. Nó bị như vậy là thủ phạm ở cái Antena trên mái nhà đó, cháu chỉ việc nói với ba hoặc anh của cháu, leo lên mái nhà xoay cái antena lại cho đúng hướng là hết ngay. Chúc cháu thành công.

CƯỜI

THUẬT ĐẾM

— Tôi có hai người chị.

— Ông nói sai rồi. Tôi biết rõ chị ông lắm và bữa nọ bà ta mới nói với tôi là bà ta chỉ có một người chị.

thiếu nhi/26

TRẢ LỜI Ô CHỮ

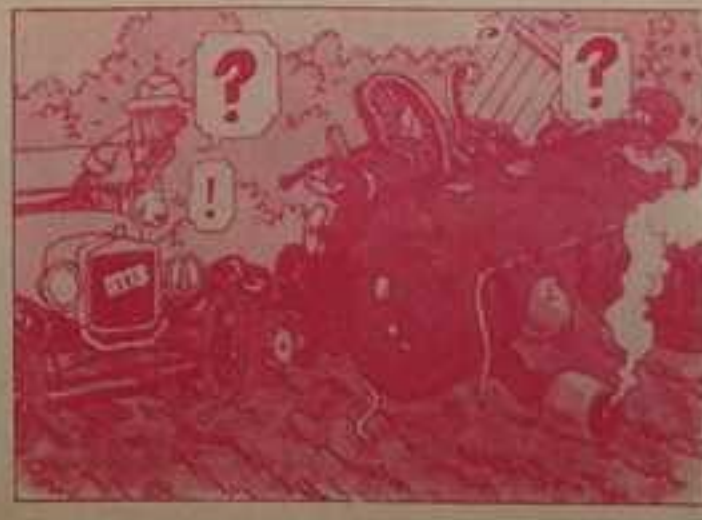

MÂN LINH (Đà Nẵng)

TRẢ LỜI 10 ĐIỂM SAI :

1) Lòng chim trên đầu — 2) Đầu nhọn của lòng chim — 3) Mái tóc bên trái hai con — 4) Hai con mắt — 5) Rìa mép bên trái — 6) Vành dây cột tóc bên trái, phần dưới cũng — 7) Hai ống quần lộn nhau — 8) Gấu quần bên tay mặt — 9) Đầu búa rìu — 10) Đầu cán búa phía gần với lưỡi búa.

TRẢ LỜI TÌM CHÌA KHÓA : chìa số 12.
GIÚP NGƯỜI THỢ SĂN : Đường C.

TIẾNG HÚ

TRÊN ĐỈNH NON

CHÀ - HỐC

• VÔ HẠNH •

(Tiếp theo)

Một người to lớn, râu phủ đầy miệng đeo chiếc gùi nặng sau lưng, cỡi con ngựa đen khoẻ mạnh tiến vào trong rẫy. Con ngựa lướt sát chỗ hai đứa trẻ, quất cái đuôi lên sấn sát trên vòm lá cây che phủ trên đầu bọn chúng.

Kha Li thì thầm bên tai Mìn Pay:

— Chẳng lẽ đó là con quỷ hay sao?

— Bất đầu... nó là con quỷ đội lốt người.

— Chúng ta bỏ vào xem thử thế nào.

Nói xong nó trườn mình tới, len vào giữa các bụi rậm. Mìn Pay không kịp cỡi Kha Li lại đành phải bò theo. Rẫy đã hoang phế từ lâu nên lối gai, cỏ mọc đầy, hai đứa phải khó khăn lắm mới tiến đến gần được ngôi nhà sàn.

Một tiếng "tồ hỏ" của con công nào lạc loài nhắc nhở trời đã về chiều. Ánh nắng vàng chói toé xuống trên mái nhà sàn rách nát. Kha Li cố nhướn người lên nhưng nó chỉ thấy con ngựa đang gặm cỏ ở phía trước và hai con trâu nằm dưới sân nhà. Có tiếng trò chuyện trên nhà vắng xuống rồi rạc, mờ mờ.

Nó nói:

— Này Mìn Pay ơi, trời sắp tối rồi. Chúng ta không thể về nhà kịp đâu. Đành phải ở lại đây thôi.

— Năm ngủ trong bụi này sao? Mình nhìn đôi hủ, Kha Li?

Giọng thằng Mìn Pay run run

gần như tiếng khóc.

— Ừ, đành phải nhìn đôi một đêm nay vậy. Nhưng ngủ trong bụi sợ không yên đâu. Ở những rẫy hoang thường có những con rắn độc. Đợi trời sụp tối chúng ta leo lên một ngọn cây cao mà ngồi.

Hai đứa yên lặng ngồi bên nhau nghe những tiếng rừng xao động khi chiều sắp tắt. Gió lạnh đã bắt đầu thổi rì rào lay chuyển cây rừng. Tiếng hú của những bầy vượn nổi lên từ xa ở những vòm cao, tiếng mang tác, tiếng hồ hãm cũng muốn ngân tiếng động khác báo hiệu ngày tàn.

Kha Li bảo với Mìn Pay:

— Cứ ngồi yên đây, tao luôn trong rẫy tìm xem có gì sót lại ăn cho đỡ đói, kéo đêm nay lạnh chịu làm sao nổi.

Nó vỗ vai người bạn nhỏ mấy cái tỏ ý an ủi, rồi không đợi thằng Mìn Pay trả lời nó lủi ra ngoài. Kha Li cứ mon men bò một quãng khá xa, rồi lẹm khộm đẩy lòi quanh đám rẫy um tùm. Có chỗ nó tìm thấy một dây khoai đã già bò trên mặt đất và sấn mũi tên của lều phủ thùy nó đào bới lên được mấy củ nhỏ. Đây đó một đôi cây bắp đã già chen mọc giữa lùm cỏ. Nó còn hái được mấy trái cam đã chín vàng, vài trái dứa chua. Khi nó trở lại chỗ cũ thì thằng Mìn Pay đang ngồi thu hình như một con nhím trong hang. Nó mở tấm đồ, đặt các thức ăn ra trước mặt bạn rồi cả hai cùng ngón ngấu vội vàng trước khi mặt trời sụp hẳn.

— No chưa, Mìn Pay?

Mìn Pay hơi tươi nét mặt, vỗ vào cái bụng:

— Còn ăn được nữa đó Kha Li à.

— Thôi ráng nhìn đi. Tao có nhìn thấy một cây xoài lớn ở góc bên kia nhà sàn. Chúng ta vòng quanh lại đó thì trời đã tối lắm rồi. Mình leo lên ấy mà ngồi cho qua đêm nay. Biết đâu không có đôi xoài còn sót lại.

Hai đứa lại lẹm khộm bò, len lỏi qua những lùm cây. Ở rừng trời sắp tối gấp nên khi chúng men tới được cây xoài thì không còn nhìn thấy mặt nhau nữa. Kha Li sờ soạn đỡ Mìn Pay leo lên cây rồi nó hì hục leo sau. Cả hai men tìm một chạc cây lớn ngã xuống trên mái nhà sàn để ngồi. Từ ở trên cao nhìn qua mấy chỗ đột nát của ngôi nhà, chúng thấy ngọn lửa bên trong đã được đốt lên và lều Sa Keo đang ngồi uống rượu với người cao lớn đi ngựa ban chiều. Ánh lửa hơi hóp khi cao, khi thấp soi chiếu lờ mờ khuôn mặt hai người rọi những hình bóng chồn vờn bên vách như những ma quái nhẩy nhót cợt đùa giữa chốn hoang vu. Kha Li cố bám vào một cành cây nhoài đầu xuống sát lỗ hồng để nhìn cho rõ. Một lát nó trườn lên, bảo với Mìn Pay:

— Thơm quá mấy ả. Bọn họ nướng thịt trong bếp.

Mìn Pay thêm ăn quên nỗi lo sợ vội hỏi:

— Đầu nào, cho tao nhìn thử

chất coi.

— Khéo đấy, lỗ tay rớt xuống thì nguy.

Nó chuyển sang một nhánh khác để cho Mìn Pay trườn tới. Thằng bé chồm đầu xuống chỗ lỗ hồng hít những hơi dài mũi khỏi thơm tho từ dưới bốc lên. Khi vừa ngóc dậy bàn tay của nó quờ nhăm một nhánh xoài khô. « Rắc », cành cây gãy lìa rơi mạnh xuống trên mái nhà. Hốt hoảng Kha Li nhào tới diu nó ngồi lên. Tiếng lão Sa Keo từ trong lè nhè nói lớn:

— Cái gì động dậy trên nóc nhà kia!

Một giọng ò ề trả lời:

— Cành khô nào gãy đó mà. Thôi ngủ đi. Mãi tôi đánh trâu về sớm. Trưa nhớ đem ngựa lại cho tôi nghe.

Có tiếng chân người lạch bạch đi trên sân nhà. Nhưng được ít bước rồi nghe im lặng. Một tiếng ngả xuống nặng nề. Kha Li cúi nhìn thấy cả hai người say mềm cũng nằm chéo quẹo bên lửa, thỉnh thoảng miệng còn trệu trạo nhai thịt, cặp mắt nhắm riu cả lại.

Hai đứa trẻ ôm lấy nhau ngồi nghe tiếng gió rạt rào và thấy lạnh buốt tay chân. Chúng nghĩ tới cha, mẹ chúng ở nhà giờ này chắc đang thao thức vì không thấy chúng trở về. Có lẽ cả buồn cũng hết hoảng vì sự vắng mặt của hai đứa trẻ. Bà Bù Đốp chắc khóc nhiều lắm. Ông Tha Na chắc cũng khóc nhiều như thế. Mất của rồi lại mất con, ai không đau đớn trong lòng. Chúng thấy hối hận vì sự liều lĩnh ra đi của mình, và thỉnh Kha Li như đoán biết được nỗi buồn của bạn khi nghe Mìn Pay thổ dài, bèn nói thì thầm:

Đừng buồn, Mìn Pay. Mình thương con trâu, thương cho đàn làng mà mình đi theo Sa Keo. Mình đâu có làm những điều đại dột. Đừng buồn mà tao cũng buồn nhiều đó, nghe mấy!

Hai đứa nín lặng, cũng chuyển hơi ấm trên người cho nhau, cố chịu đựng lại một nhọc lạnh lẽo của một đêm dài ở giữa hoang vu.

(còn nữa)

CƯỜI

C U Ồ I

CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI

Ở MIỀN TÂY

Một ông cao bồi hự, vào trong một phòng trà, và nói:

— Cho tôi một ly huyết ky, trước khi đánh nhau

Uống xong ly đó, ông ta tiếp:

— Cho tôi hai ly huyết ky, trước khi đánh nhau

Uống xong hai ly, ông ta lại nói:

— Cho ta ba ly huyết ky, trước khi đánh nhau.

Người bán hàng hỏi:

— Mà này, cuộc đánh nhau mà ông cứ hồi hoài đó, sẽ xảy ra ở đâu vậy?

— Ở đây.

— Tại sao ở đây?

— Tại vì, lát nữa, tôi sẽ nói với ông rằng tôi không có tiền để trả.

CÁCH ĐẾM

Má nói với cậu con, vừa đến lớp mẫu giáo:

— Coi nè, nếu má cho con một cái kẹo, rồi một cái nữa, con có mấy cái?

— Hai cái.

— Bây giờ nếu má lấy lại hai cái kẹo của con thì con còn gì không?

— Con còn lại tờ giấy.

TRẢ ĐUA

Một họa sĩ vừa vẽ một bức chân dung cho một nhà tỉ phú Mỹ. Ông ta chê không thêm lấy, nói rằng hình vẽ không giống, không ai nhận ra được.

Tức mình, chàng họa sĩ ta bèn đem triển lãm bức tranh đó, và viết phía dưới: « Chân dung của một nhà giàu, ngu ngốc và hà tiện ».

ĐẦU CỐ GIỐNG NHAU

Thằng nhỏ đi học về, giận giữ, nói với mẹ:

— Cô giáo con, cô ấy không rồi.

— Sao con vô lễ quá vậy?

— Mẹ coi, bữa qua, cô ấy vừa dạy chúng con rằng ba cộng với hai là năm, bữa nay, cô ấy bảo rằng bốn cộng với một là năm.

TẠI TIỆM SÁCH

Một cậu bé hỏi:

— Tôi muốn mua một cái hộp bút

— Lớn hay bé?

— Khá lớn, để có thể đựng được cỡ mười con dế.

TUẦN ĐẤT MẶT

Một dân sống trên mặt trăng báo tin đám cưới của mình cho bạn biết. Anh kia nói:

— Hay lắm vậy các bạn sẽ đi mừng TUẦN ĐẤT MẶT ở đâu?

SỰ KHÁC BIỆT

— Những kẻ làm điều, là những kẻ nói chuyện người khác những người phiền phức là những người nói cho ta nghe chuyện của họ, còn những người nói chuyện giỏi, là những người nói với ta chuyện của ta.

SẼ BIẾT

Chủ nhà là:

— Bao giờ anh bằng lòng trả tiền nhà cho tôi?

Người thuê nhà trả lời:

— Tôi làm sao biết được, tôi là họa sĩ, chứ có phải là thầy bói đâu!

CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI CƯỜI

Đường lên núi THIÊN MÃ

Đây là một truyện trình thám phiêu lưu trong loại sách tác giả viết riêng cho tuổi thiếu nhi. Qua diễn biến của câu chuyện, tác giả sẽ du nhập một cách linh động những kiến thức khoa học phổ thông để dần giải các sự kiện xảy ra trong đời sống nhân vật. Ở đây các em sẽ đọc thấy những phương pháp suy luận theo tinh thần khoa học, những áp dụng mới nhất trong lãnh vực điều tra như nghệ thuật theo dõi kẻ gian, nghệ thuật lấy dấu tay, khám phá các tài liệu giả mạo, ứng dụng của khoa học vào các lãnh vực truy tìm nghiên cứu và một số vấn đề phổ thông về lịch sử, địa chất lịch sử địa lý V.N... vân... vân...

(Tân Sơn)

Rồi nó gật gù ra về đặc ý:
— Chạy làm sao cho thoát, các chú ơi.

Một lát sau, hai chị em kêu nhà hàng đến tỉnh tiền đề rất lui trước. Lúc đứng dậy, Sơn làm bộ không nhìn về phía anh Tư và nói thật to:

— Vậy mình đi Đại nhạc hội chị nhé.

Chị Thu Dung cũng một cái khể lên đầu nó rồi gật đầu:

— Thôi được. Chị cũng chiều chú một lần này thôi đấy nhé.

Hai người bước xuống vỉa hè. Sơn khể liếc về phía bàn của anh Tư. Nó cũng thấy anh Tư đang lật đặt kêu tỉnh tiền. Rồi anh kéo bác Tín tiến về một chiếc xe hơi hiệu Citroen sơn đen, loại xe rất khỏe, rất thấp, chạy đường trường bám sát mặt đường một cách vững chãi. Chị Thu Dung thì thảo với nó:

— Vậy để cho bọn họ đi trước mình sẽ theo sau.

Tự nhiên Sơn bỗng thấy lưng vọt nhói lên một cảm giác hồi hộp một nửa thích thú, một nửa như sợ hãi, lo âu. Đó là cảm giác của những người sắp sửa dấn mình vào cuộc phiêu lưu, nguy hiểm.

Ở phía đằng trước, Tư Bạch Đằng đang mở máy xe. Hai chiếc đèn hậu đỏ lù như hai cục than hồng. Anh ta cho xe chạy trở lui một cách ngang tàng rồi lách qua một chiếc xe khác và phóng tới. Phía đằng xa, cách khoảng gần năm chục thước, chị Thu Dung cũng đã mở máy chờ sẵn rồi đi theo. Hình như anh Tư không nghĩ ngờ gì về sự vô tâm của Sơn và chị Thu Dung đã không biết có sự hiện diện của anh trong quán ăn. Vì vậy anh lái xe khá nhàn nhả.

Tốc độ trung bình không quá ba chục cây số giờ. Điều này rất có lợi cho sự theo dõi của chị Thu Dung. Nếu anh Tư vọt nhanh, tất nhiên chị cũng phải gia tăng tốc độ, như vậy chị rất dễ bị lộ hình tích.

Hai chiếc xe cù thế nhàn nhả đi qua những đường phố lớn đầy ánh sáng.

Xe cộ lúc về đêm không lấy gì làm đông đảo lắm. Và chị Thu Dung có vẻ nắm vững kỹ thuật điều tra

mà chỉ học lỏm được trong những loại sách dành riêng cho giới cảnh sát. Điều này rất cần thiết cho một phóng viên điều tra, nhất là một phóng viên điều tra về tội phạm. Chị giữ đúng nguyên tắc căn bản của việc theo dõi như một cò học trò đang chăm chỉ làm một bài tập thực hành trong thành phố. Khi chạy ở chỗ đông chị cố giữ không để cho có quá hai chiếc xe lọt vào khoảng cách giữa hai xe chị và xe của anh Tư Bạch Đằng. Chị lại chạy chếch về phía tay mặt, ở đằng sau, để anh Tư khỏi nhìn thấy xe chị trong kính hậu. Chị cũng không đứng đèn pha hay đèn cốt mặc dù có những đoạn đường phố tối om thiếu ánh sáng. Hai bóng đèn «đỏ mù» của chị chỉ vừa đủ để cảnh sát lưu thông không huyết còi biến phật.

Lúc này chị giữ hoàn toàn im lặng, khuôn mặt của chị phẳng phật về tư tư. Duy chỉ có đôi mắt của chị long lanh sáng một cách dị thường. Qua ánh đèn phản chiếu ở hai bên đường phố, Sơn có cảm giác đôi mắt của chị như hai vì sao sáng. Gió thổi qua hai bên cửa làm mái tóc của chị bỗng lên, rũ vài sợi phơ phất trên vầng trán cao và phẳng, vầng trán mà từ ngày quen chị, Sơn chưa thấy có một lần cau có. Chiếc xe của anh Tư chạy ở đằng trước vẫn giữ nguyên một tốc độ bình thản. Điều đó chứng tỏ anh Tư chưa biết mình đang trở thành một con mồi bị săn đuổi. Bởi vì nếu nghĩ ngờ thì với bản lĩnh của một tay anh chị như anh Tư, anh thừa sức có thể khám phá ra sự theo dõi bằng nhiều phương pháp chẳng hạn thay đổi tốc độ luôn luôn, ngừng lại luôn luôn, quẹo vô các ngõ cụt hoặc bất thình lình quay ngược đầu xe, đi một vòng chữ V bất chấp luật lưu thông rồi ngừng lại. Chị Thu Dung đã tài ba đến đâu cũng khó có thể dấu kín được sự hiện diện của mình.

(còn nữa)

NHÂN TIN CÁC EM

Vì bài dự thi của các em gửi đến quá nhiều, nên để tránh trường hợp các em phải chờ đợi lâu mới biết kết quả cuộc thi, Tòa soạn quyết định sẽ hoãn số nhận bài dự thi viết về GIA ĐÌNH THẦN YÊU kể từ ngày 13-10-71 thay vì 13-12-1971 như đã loan báo. Các em ở xa tòa soạn sẽ cần cù vào con dấu của nhà bưu điện. Mọi cuộc thi sáng tác VIẾT VỀ KỶ NIỆM HỌC TRÒ sẽ tổ chức tiếp theo sau khi Tòa soạn công bố kết quả cuộc thi thứ nhất. Ngay từ bây giờ các em hãy sửa soạn để tham dự với những bài đặc sắc.

Mong các em thông cảm với quyết định này của tòa soạn.

CÁC EM NÊN ĐỐI PHÓ THEO CÁCH NÀY

(trả lời trang 14)

1—Khi có người tới gần em hãy lễ phép chỉ cho họ biết dây điện có thể giết chết người. Rút dây khỏi lỗ cắm điện và nói cho bạn em biết.

2—Lấy bàn ủi đặt lên sát gác bàn ủi và cúp điện.

3—Tháo ngay miếng giấy bỏ đi và kiểm soát thay vào vì dễ vậy nóng quá giấy bốc cháy

4—Hạ điều và kiểm nơi khác thả.

5—Lập tức lên bờ và cảnh cáo bạn em thổi tắt vì nước rất dẫn điện

6—Nhặt bi bỏ vào hộp và bảo cho em nó biết rằng bi để trên sàn có thể làm cho người vô ý bị trượt té.

7—Nói bạn em đừng buông cánh cây và chuyển tay cho em. Nếu không thì đi lùi ra lại sau.

8—Thổi đảo ngay và lên khỏi hố cát. Cát có thể sụp bất thành linh và chôn sống các em. Khi đào sâu người ta phải dùng gỗ làm thành hố.

9—Đừng nhón chân với vì nếu va li nặng em không đỡ nổi sẽ rơi vào người em nguy hiểm! Nhờ người lớn lấy hay kiểm ghế hoặc thang leo lên lấy.

10—Lấy chìa khóa và đem em bé gái đi chỗ khác. Dùng băng keo nhựa bịt lỗ cắm điện lại và trả chìa khóa cho em bé gái kéo nó khóc.

Gia Đình Thiếu Nhi

Thẻ theo lời yêu cầu của các em, và cũng nhằm mục đích kết nối dây thân ái giữa các bạn trẻ V.N, sửa soạn cho một tương lai có thể qui tụ tất cả các Thiếu Nhi trong một ngày ĐẠI HỘI THIẾU NHI toàn quốc, tuần báo

Thiếu Nhi thành lập GIA ĐÌNH THIẾU NHI và mong mỗi các em gia nhập đông đảo. Chương trình hoạt động của Gia Đình Thiếu Nhi trên các lãnh vực Văn Nghệ, Hội Họa, Nhiếp Ảnh, Báo chí, Cắm trại, Xã hội...v.v... sẽ được nghiên cứu kỹ lưỡng và sẽ thông báo với các em sau. Thẻ lệ xin gia nhập:

1) Chép lại phiếu gia nhập in kèm theo đây và điền các chi tiết cần thiết.

2) Gửi kèm 2 tấm hình 4x6 cm, một để làm thẻ Gia Đình Thiếu Nhi hoàn lại các em, một để in trên báo.

3) Mỗi phiếu xin gia nhập gửi kèm 6 \$ tem để tòa soạn gửi thẻ Gia Đình Thiếu Nhi về cho các em.

PHIẾU XIN GIA NHẬP GIA ĐÌNH THIẾU NHI

Em tên là Đài Thị Liên Khanh Ngày và nơi sinh 02.01.1954

Hiện theo học lớp 9A (1971-1972) trường Regina Paris

Địa chỉ 132 Lê Văn Việt Saigon

Có khả năng thích sáng tác văn chương

Ước vọng của em trở thành kỹ giả, nhà văn.

Xin gia nhập GIA ĐÌNH THIẾU NHI và xin hứa luôn luôn giữ gìn tác phong, đức hạnh để xứng đáng là một thành phần gương mẫu trong Đại gia đình Thiếu Nhi Việt Nam.

Saigon ngày 26 tháng 09 năm 1971

Phan Khanh

Hộp thư VƯỜN HỒNG

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

Kính gửi Cụ Nguyễn văn Lực, Saigon. Chúng tôi rất cảm động về tấm lòng của cụ, một bậc lão thành cách mạng, đối với thế hệ trẻ. Hình ảnh cụ già lặn lội đi tìm mua cho các cháu tờ báo Thiếu Nhi làm chúng tôi càng thấy rằng phải cố gắng không ngừng để khôi phục lòng tin nhiệm của các bậc phụ huynh, và chúng tôi hy vọng rằng nhà phát hành cũng sẽ làm việc với một tinh thần tích cực hơn để đỡ gáy phiền phức cho độc giả.

KÍNH —

Nguyễn Hùng Trương
và Nhật Tiến

Em HOÀNG TỐ VÂN: Trả lời em sớm sớm rồi nè. Răng thì là * Dân Kẹp tóc giả mà nóng này y như là Trương Phi ấy thôi.

Em MÂN LINH Đà Nẵng Em có tâm hồn thi nhân. Mùa thì dễ gây buồn rồi, nhưng chính yếu vẫn là lòng tin. Thưa bé, chị có đọc trong 1 cuốn sách Hồng câu này: * Đời ngắn ngủi, hãy cười vui. * Em ơi! chị tặng lại em câu đó, em nên vui đi.

Em THIÊN THU DÃ THẢO: Saigon: Ý trái đất sao nhỏ ghê, vừa gối ở N.T., lại gối ở T.N tức cười quá em há. Em bảo bạn em rằng chị ĐPK hay cười là tại các em làm chị tức cười đó. Coi... bạn em giận, mình lại được dịp cười nữa.

Em NGUYỄN MINH TRÍ Bình Long — Thương chị gì mà ra điều kiện gắt quá vậy. Em gửi 100đ bằng tem về, tòa soạn sẽ gửi cho em 2 số 3 và 4 nếu em muốn.

Em NGUYỄN QUANG VINH. Saigon: Hình đẹp lắm. Chưa gì đã chê không sợ bác phó nhòm buồn sao em. Mười lăm thì Thiếu Nhi là chắc quá rồi. Bớt kẻo đi kéo lại khổ mấy ông nhà sĩ, em ơi.

Em NGOC VU Ba Xuyên: Em rất có tinh thần kỷ luật vì bị trả lời tức là không buồn. Tôi thư nhiều quá, chỉ trả lời hết nhưng phải lần lượt em nhé. Đề nghị làm mẫu theo ở bla sau của em hay lắm. Chị sẽ đề nghị với * cấp trên * Chú N.T là đệ nhị xếp của tòa báo Em có nhiều sáng kiến và thiện chí lắm.

Em DA HUONG TRINH Saigon Em gái ngoan quá, chứ không xấu nhưng nếu chịu khó tập viết thì sẽ đẹp hơn. Số 7 có bánh trưng thu rồi đó em. Em cầu chúc cho chị nhiều, chị rất cảm ơn, và cũng xin chúc lại em như vậy.

Em KIM PHUONG Vinh Hội: Em có ông bác hay tuyệt vời. Thường cho cháu tờ báo lành mạnh là một việc làm hơi khác người thường (vì người thường ưa chuộng kẹo bánh) nhưng thật chúng tôi là ông thương cháu sâu đậm biết bao. Đồ tên biết tính cốt là trò giải trí mà thôi. Gửi mợ về đi vui lắm.

Em NGOC HUONG Em cho chị gửi lời cảm ơn sự ngợi khen của má dành cho chị. Trên đời, người thiện chí là ông bao giờ có đơn, phải không em. Tòa soạn và chị rất mừng thấy ba má thiếu nhi lưu ý đến tờ báo của chúng ta em ạ.

Em NHƯ UYÊN Saigon: Vườn Hồng tăng trang rồi đó em. Chị rất vui mừng đón em gái ngoan ngoan để thương của chị vào vườn tung tăng em ạ.

Em NGUYỄN BÌNH VINH THẮNG: Qui Nhơn: Chưa gì đã nghi oan cho chị rằng chị vớt vào sọt rác. Thời gian trả lời em rồi đấy nhé.

Em VƯƠNG KIM HUÊ Bạc Liêu Những nhều là đặc quyền của công dân Vườn Hồng, không có bị la gì hết. Tội nghiệp em mất công đi gửi báo đảm. Thư thường không mất đâu em.

Em NGA MẬT NHUNG Pleiku: Không cần có thơ, truyện gì hết vẫn là công dân V.H như thường. Cảm ơn lòng yêu quý của em dành cho chị.

Em TỰ TI Gò Vấp Em đến nhà sách Khai Trí, 62 Lê Lợi, Saigon sẽ mua được tất cả các số cũ. Thẻ lệ vào gia đình đăng trong số 7.

Em HÀNH THIÊN Đà Nẵng Chị rất tiếc không thể giúp em vì báo mình chủ trương không tiết lộ tên tuổi địa chỉ v.v. và nhịp cầu thông cảm v.v để tránh phiền cho các em.

Em NHẤT ĐIỀM LINH ĐÀI: Em nghèo nhưng không hèn. Em là một trong những em xứng đáng nhất trong V.H. Tương lai em chắc chắn sẽ gắng gỏi nếu em cứ giữ được cái đức tính ham đọc sách báo để học hỏi. Tòa soạn rất xúc động khi đọc thư em.

Em BÍCH VAN Thị Nghè: Em rất dễ thương vì em giận đi lắm.

Em THU VÂN. Saigon Em ngây thơ quá đi thôi. Bài phê chuyên qua cho chú Nhật Tiến đọc em à. Chị mong tờ báo đầy bằng cuốn tự điển để đăng hết tất cả bài của các em để không em nào buồn hết.

Em THUY MÂN Gò Vấp: Nếu bé * tức mình * thì lật đến bác Bưu Điện ý chứ sao lại nhều nhều với chị. Chú N.T nói đúng đấy, thơ lục bát thì phải có vần điệu, bé đọc trong Giảng văn của Giáo Sư Trần Bằng Phong, có giảng rất kỹ.

Em THU UYÊN LIÊU Saigon. Em đừng có giận chị nghe giận xấu lắm. Chị trả lời theo thứ tự thư nhận được đó em. Con gái mà uể ngể vậy là tội lắm đó.

Em NGUYỄN CHÍNH TRỰC. La San Bàn tay nào mà chăm chỉ làm việc, viết lách v.v. đều tốt cả. Mới cậu bé vào vườn gắp ấy chứ. Em thích tên chị à. Cảm ơn em nhé.

Em TRẦN THỊ ĐỨC Saigon Giá cước phí là tiền phí tồn để nhà bưu điện chuyển thư cho mình, Em ở Saigon gửi thư cho chị thì cước phí là 6đ. Chữ em gọn gàng, xinh xắn lắm.

Em MAI LINH THỊ: Gửi bài về đi chị tán thành lắm lắm.

Các em chú ý đùm chị Chị nhận thấy phần lớn thư các em viết cho chị biết là em đã nhận được báo Thiếu Nhi do b., má, bác, chứ ông, v.v. mua cho. Tòa soạn và riêng chị rất cảm động thấy các bậc phụ huynh vẫn hằng lưu tâm đến đời sống tinh thần của các em, và trên con đường phục vụ tuổi thơ, luôn luôn có bóng mát bên mình. Vậy các em giúp chị, kính gửi tới các vị lời cảm ơn chân thành của chị đối với các bậc phụ huynh hết lòng thương con em.

Thương mến tất cả các em

BÀI DỰ THI SẼ ĐĂNG

Gia đình em (Ngô Vĩnh Chương)
Nhà mến yêu (Thủy Nhi) Niềm vui
bất hạnh (Trần Hòa) Ước (Nguyễn
Văn Thông)

HỘP THƯ (Tiếp theo)

việc tốt đẹp để làm này nở lòng
hạnh diện của mình đối với những
việc tốt đẹp ấy. Và lại, ở tuổi trong
sáng của cháu thì có lý do gì để
cháu mặc cảm đâu?

Em VÔ HỒNG THU (Tam Kỳ)
Đã gửi cho em TN số 3. Sân Trong
Thành Phố đã hết, đề rảnh rồi một
chút anh sẽ cho tái bản lại nhé.

Em TRẦN THỊ ĐỨC (Saigon):
Hình vẽ nếu bằng mực đen thì lúc
in ra sẽ rõ hơn. Thẻ lệ vô gia đình
TN đã đăng trong số 7 sẽ đổi bút
hiệu Thy Lan cho em nếu bài được
chọn đăng.

ROTHSCHILDIA AURATA - Bướm Trung Mỹ, màu sẫm, phông phôi, đuôi, nét hoa hẹp, râu ngắn.

PAPITIO PROTESILAUS - Bướm Trung Mỹ, vọc lớn, cánh dưới trùn dài như một cái đuôi, vừa bay vừa hút mật.

LYCEANA HIPPOTHOE: Bướm ở Pháp, vọc nhỏ, cánh nhưng đỏ điểm xanh

CHARAXEXES ARISTOGIEON: Bướm Đông Á châu, cánh viền rón diềm những đốm hình mắt, lưng to và ngắn.

PAPILIO PARADISEA - Bướm ở Tân Guinée, đáng quý phái, cánh dưới tán cùng bằng một đuôi dài, màu ít sắc sỡ.

CALLICORE CLYMENA: Bướm ở Trung Mỹ, rất dễ nhận thấy nhờ cánh dưới có nét cong trên nền đậm, cánh trên đỏ thẫm.

CALIGO ATREUS - Bướm Nam Mỹ, màu sắc tươi (sắc sỡ, trái với tên của nó « Caligo » có nghĩa là « Sương mù »).

ERIBOEAE EUDAMIPPUS: Mỗi cánh dưới có 2 đuôi, màu sắc ít lộng lẫy, thân mình ngắn, nặng nề.